

Länstidningen i Vänersborg

Från Oxfordgruppens front

Redaktion: Pastor Ruben Melin och teol. stud. Thorsten Nunstedt, Vargön.

Nr 22. 1936.

Specialnummer av Länstidningens i Vänersborg B-upplaga.

Pris 10 öre.

Till Läsaren!

Vi ha härmed glädjen att presentera det bebadade specialnumret av "Från Oxfordgruppens front". Som vi låta detta nummer utgå i en första upplaga av 10,000 ex. och som därigenom finner väg till många nya läsare, anse vi oss böra giva några närmare upplysningar om vår tidning.

Allteftersom Oxfordgruppens arbete växte sig starkare här i Sverige och vann allt flera anhängare och grupper uppstodo på många olika platser, kände vi behovet av något slags förmedlingslänk oss emellan göra sig alltmera gällande. Frågan fick en för oss mycket lycklig lösning däri-genom, att vår vän, redaktören för Länstidningen i Vänersborg, Ernst Wilck, vid nyåret 1936 beredvilligt ställde sin tidning till vårt förfogande. I "Länstidningens" B-uppl. få vi varje vecka disponera erforderligt utrymme. Härigenom blev även den ekonomiska sidan av saken ordnad på bästa sätt, då priset för denna B-uppl., som utkommer varje helgfri torsdag, endast är 2:— per år, för halvår 1:—. Prenumeration mottages på varje postanstalt.

I tidningen lämnas varje vecka under rubriken "Från Oxfordgruppens front" uppgifter om ar-

Mitt liv och Oxford.

Av professor F. Bernard Bourdillon.

F. Bernard Bourdillon.

Redaktionen har haft glädjen att till detta nummer få emottaga nedanstående artikel av F. Bernard Bourdillon. Bourdillon, tidigare professor i moderna språk i Oxford och sekreterare vid K. Institutet för internationella angelägenheter, är en av gruppens ivrigaste förkämpar och medlem av det internationella teamet. Han är en vän av vårt land, och behärskar vårt språk och följer med intresse gruppens arbete i Sverige.

gruppen av många anledningar, av vilka den viktigaste är, att den har givit mig en ny uppfattning av förhållandet mellan kristendomen och mänskliga angelägenheter. Den har i själva verket givit mig den övertygelsen, att det rätta sättet att förstå människolivet är att se det som ett område, där Guds ande kallar fram just de förhållanden vi ha i tankarna, när vi bedja: "Tillkomme ditt rike!"

Det första, som visade mig, att detta var sant, var mitt eget liv. Oxfordgruppen visade mig, på vilket sätt kyrkans lära passade in på mitt eget fall. Den förklarade, att alla de punkter, på vilka mina önskningar eller mina ansträngningar tycktes bli hindrade eller ominstgjorda, voro punkter, på vilka Gud hade en plan, för att jag skulle bli annorlunda. Där jag fortsatte att känna mig besviken på personer eller händelser eller på mig själv, ville Han, att jag skulle hitta vägen till att nå sann tillfredsställelse, som kan bli funnen endast hos Honom. Gruppen visade mig, att detta närmande till Gud var fullkomligt enkelt och självklart det ögonblick jag blev till-

Inför sommarens stora Houseparty i Oxford.

Gruppens namn har fått sitt namn efter staden Oxford i England. Hit kom i början av 1920-talet en amerikansk prästman, Frank Buchman, som vid Oxfords universitet började praktisera de idéer, som sedan kommo att ligga till grund för Oxfordgruppens rörelse. Studenterna samlades först i små grupper, vilka efterhand växte och kommo att omfatta även utanför studentkretsarna stående personer. Snart kunde man tala om en verklig rörelse. Den spred sig över England samt vidare till det brittiska imperiet. Rörelsen, som från början var akademisk, har funnit väg till alla befolkningslager och till de flesta av jordens länder. Dess ledare är alltjämt d:r Frank Buchman. Han har personligen lett rörelsens fälttåg som nu senast nått hit upp till Norden med början i Norge och Danmark och vilket snart på allvar kommer att sättas in här i Sverige. Om staden Oxford och sommarens stora Houseparty därstädes återfinnes på sidan 5 en artikel av pastor Ruben Melin. Bilden härövan är från ett stort gruppmöte i Oxford.

En kristen världsrevolution —

behövs den och varför just nu?

Några uttalanden i en aktuell fråga.

gruppens front" uppgifter om arbetet här hemma, artiklar i aktuella ämnen och anmälningar av Oxfordlitteratur. Dessutom söka vi stå i förbindelse med och lämna uppgifter från arbetet i den övriga världen samt publicera översättningar från utländska tidningar.

Under den tid som gått ha vi fått mottaga många bevis på den välvilja, som mött utgivandet av vår tidning, samt även tacksamhetskrivelser från när och fjärran, vilka ha glatt oss mycket. Till dato har vår tidning prenumeranter utom i Sverige även i de övriga nordiska länderna samt England, Palestina, Indien, Sydafrika m. fl. länder.

Att Oxfordgruppen som sådan står fullständigt neutral till Länstidningens politiska åskådning eller övriga strävanden och att "Från Oxfordgruppens front" är en fullt fristående avdelning anse vi vara onödigt att särskilt påpeka. Här som alltid går Oxfordgruppen utöver allt vad politik och klasser heter, såsom Dr. Buchman en gång uttryckte det: "Det finns bara två klasser av människor: förvandlade och icke förvandlade."

Vi vilja också använda oss av detta tillfälle att tacka våra vänner för rikliga och värdefulla bidrag till vår tidning. En del artiklar, som icke fått plats i detta nummer, kommer att publiceras i något av de följande.

Brev med förfrågningar eller önskemål inom hithörande område mottagas tacksamt och besvaras gärna i den mån tid och krafter tillåta det. Adressera: Oxfordgruppen, Länstidningen, Vänersborg.

Redaktionen.

Jag är tacksam mot Oxford-

Ett förvandlat liv.

"Varje dag ett rikt äventyr".

Av Elsa Hellbom.

Jag står i begrepp att resa hem till Sverige igen. Jag kommer med stor rikedom, som jag har samlat under de sista månaderna. Det är en rikedom, som jag aldrig kan förlora, som ständigt växer och som blir djupare och vackrare för var dag.

När jag kom till Oxford för en kort tid sedan var jag så fattig — att jag inte kunde vara glad — nu finns det ingen gräns för min glädje. Och hur underbart är det inte att kunna säga till alla: "Jag är lycklig, emedan jag funnit Gud." Hur mycket nytt är det inte i mitt liv. Gud var något man höll tyst om — någon som man kanske bett till ett par gånger i sitt liv utan att tro — någon gång, då man varit förtvivlad och ej haft någon annan att be — annars var Han mera en figur i bibliska historien. Och många gånger sade man: "Gud är grym." Tack vare den inställningen var mitt livs öde, enformigt, olyckligt, fattigt. Jag tröttnade på allt, emedan jag ej såg någon mening i det. Jag var övertygad om, att det inte fanns någon lycka, ty jag levde i en fullkomligt pessimistisk värld för mig själv i sällskap med olika slags mindervärdighetskomplex och otillfredsställda önsknin-

Jag kom till ett möte i Oxford. Jag var nyfiken, emedan det var nytt — jag kom även av behov. Den aftonen var som vaknandet ur en ond dröm. Som födande till ett nytt liv. Jag såg nämligen att mitt i detta hopplösa liv fanns en liten klick människor, som hade något att leva för, som trodde på något, som hade en plan för sitt liv — den rätta planen, given av Gud. Och deras ansikten strålade, deras ord voro ej drömmares

tal utan ett naturligt, glädjerikt budskap.

Nog har jag fått strida för att riva ner den under tjugofem år uppbyggda barriären mellan Gud och mig. Men det har varit en härlig strid. Och hur har Han inte hjälpt mig. Han har låtit mig upptäcka vad vänskap är sedan den satts på annan grund än självishetens. Han har lärt mig vad ett aktivt liv är såväl utåt som inåt. Han har lärt mig känna en tacksamhet och en lycka, varom jag ej hade en aning. I stället för att frukta för framtid, ensamhet, brist på arbete, ålder, finner jag, att varje dag är ett rikt äventyr, och att livet ligger framför mig i strålende ljus.

Alla äro vi skattsökare i livets grottekvarn — Oxfordgruppen har kommit för att hjälpa oss finna vägen — och den skall föra oss alla — vårt land — hela världen fram till den stora rikedom — Gud. Den kom till oss, då världsmekanismen började bli tröttkörd; som ny olja, sedan vi provat alla andra slags system. Det är så enkelt och dock så revolutionerande. Så naturligt synes det mig nu att lämna mitt liv i dens hand, som har skapat mig. Lika väl som jag tror och lever för en värld under ledning av Livets Herre.

Ju djupare jag tränger in i Oxfordrörelsens grundsats, desto mera finner jag, hur helt och hållet den är baserad på bibeln. Hur den är vägen för kristendomens återtag in i världen. Där miljonerna och den arbetslösa äro lika rika och lyckliga — där ung och gammal mötas i djup kärlek och förståelse — där det dagliga livet ej har några grå vardagar — där

(Forts. å sista sid.)

(Forts. på 3:dje sid.)

BREV KAMRER KARL WELIN-BERGER, STOCKSUND:

Något måste göras! Förnuftsgrundad etisk nyfödelse av det politiska livet eller religion botemedlet?

Finns det någon ansvarskännande människa i våra dagar, som inte gripes av oro inför det allmänpolitiska lägets hopplöshet? Finns det någon, som vågar tro på att de ledande staterna överhuvud taget kunna träffa sådana överenskommelser att man kan hoppas på en verkligt fredsinriktad utveckling?

Har man inte rätt allmänt en beklämmande förnimmelse av att egoismen — den må kallas nationell, rashävdande eller kulturell — bragt folken till en farozon, där alla de bärande värdena i deras andliga liv hota att förintas?

Att något måste göras, något radikalt, ja en världsrevolution, som toge död på allt det egoistiskt inställda hos folk och länder — det inser många i de mest skilda läger, men varför just en kristen omdaning? Skulle inte en förnuftsgrundad etisk nyfödelse av det politiska livet vara tillräcklig? Varför skall religionen tagas fram igen — den är ju alltid så förödmjukande med sina eviga personliga krav inte minst den kristna formen därav!

Alla vilja en världsreform, men helst en sådan, som kan genomföras utan att rubba den enskildes personliga liv — där vilja inte många släppa till sig. "Jag" och "mitt" det får inte störas, då får det hela vara... nog går det väl i min tid! Så resoneras det i vida kretsar.

På Ollerup i påskas ljöd en genomträngande maning, som måste gå ut över hela världen: "Kom i håg att folkens problem äro individens problem". Det är innerst min personliga inställning och min personliga insats, som måste till, men av den blir intet, om jag ej låter Guds Ande först göra en revolution i mitt eget själsliv. Är jag på det klara med att det är folkens egoism,

KYRKOHERDE ADOLF KLOO, VÄSTRA TUNHEM:

En genomgripande förändring i hjärtedjupet är den revolution som tarvas.

Revolution med efterföljande diktatur är på modet. Huruvida någon förbättring därigenom skapas är tvivelaktigt. Så länge som ännu oförändrade hjärtan härsklystet regera eller nödda och tvungna foga sig, sitter, trots all revolution, det gamla väsendet i orubbat bo och föder av sig ny olycka. En genomgripande förändring i hjärtedjupet över all världen, resulterande i ett Kristi herravälde, är den revolution som tarvas om det gamla skall vara förgånget — och allting nytt.

Just nu synes tvivel på mänsklighetens förträfflighet och på kulturens omskapande förmåga ha bemäktigat sig sinnena — och långtande blickar skåda efter hjälp från ovan. "Då är den behagliga tiden, då är salighetens dag."

Adolf Kloo.

KYRKOHERDE PAUL MELIN, DALA:

"Det tjocka jaget" måste avsättas från sin härskarettron både i vårt privata liv, samhället och församlingen."

De politiska revolutionärerna mena, att det bestående samhället

(Forts. å sista sid.)

som djupast bär skuld till det förtvivlade världsläget, så är detta också mitt problem, det är min egoism det gäller att komma till livs. Släpp till en början världsproblemen i deras allmänna karaktär, men låt oss taga upp våra egna problem — Det är min egen synd, som skiljer mig från Gud och från mina medmänniskor. Först när den är undanröjd och förlåten kan Gud börja fostra mig till att göra en insats för de stora världsfrågornas lösning. — Men tiden hastar och det är fara i dröjsmål.

Karl Welin-Berger.

FOLKSKOLLÄRARE SIGFRID JOHANSSON, GÖTEBORG.

"Endast genom en andlig väckelses eld kunna problemen smältas bort.

Vi behöva en andlig väckelse. Behovet av andlig livsförnyelse har funnits under alla tider. Vår tid behöver den i ännu högre grad. Jag tror också, att den är särskilt mogen för en sådan. Våra dagars människor känna starkt behov av en andlig förnyelse. Vi ha sett och upplevat den allt mer tilltagande nöden i världen. Vi äro besvikna på mängden av system och djärva program. Genom dem löses icke våra problem. Endast genom en andlig väckelses eld kunna problemen smältas bort. När denna eld oemotståndligt går fram över världen skola vi med egna ögon få skåda, hur allt bliver nytt.

Den väckelse behöver nå mig just nu. Jag vet, att mitt liv kan bli mycket rikare, ännu mera fruktbarande. Ju längre jag måste vänta på att få erfara denna väckelse, desto större förluster måste jag göra. Desto mindre frukt kan jag bära. Millioner människor stå i samma ställning som jag. Den sammanlagda förlusten, som hela denna människomassa måste göra, är oerhörd. Vi behöva en väckelse i dag.

Vi behöva just nu mer av förvandlandes liv i hela vår religiösa verksamhet. Den dag vi få erfara nytt liv i alla våra praktiga organisationer och fulländade arbetsformer, den dag har väckelsen nått oss, och då skola vi hastigt bringas på marsch framåt mot en förvandlad värld. Detta behöver ske just nu. Det skall också ske. För oss gäller det att vara beredda att fånga de andens vindar, som redan börjat svepa fram över vårt land och över världen i stort.

Sigfrid Johansson.

Två etapper i Nordens erövring.

OLLERUP =

grupprörelsens stora påskmöte i Danmark.

Dr Frank Buchman.

En dansk Oxfordhälsning till Sverige.

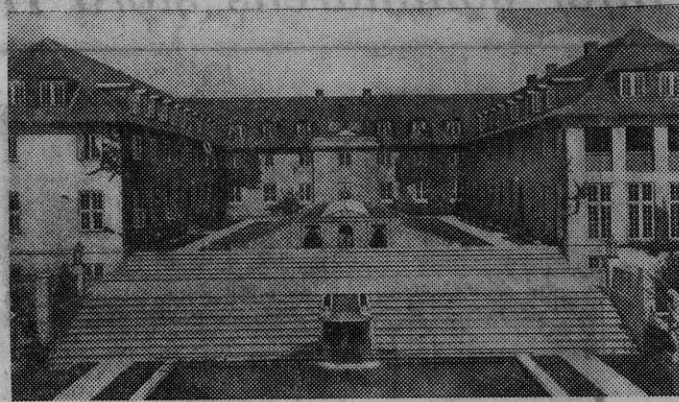
Marielyst, Herlev i juni 1936.

Kära svenska vänner!

Det har givits mig ett tillfälle att sända såväl kända som okända vänner på andra sidan Sundet en hälsning och jag vill med glädje använda mig av det.

På ett underligt sätt har svensk miljö blivit ramen omkring några av mitt livs rikaste personliga upplevelser. Dessa begynte förra sommaren, då jag tröttnat till kropp och själ, sökte mig till en av de vackra skånska småstäderna för att vila ut. Jag hade beslutat, att min ferie skulle tillbringas i stillhet och under fördjupande i

Bibeln och i några pålitliga kristna mäns livserfarenheter. Därför studerade jag Hudson Taylor och Gordon. Tanken var, att jag i ljuset av Bibelns och dessa mäns ord och ande skulle värdera de nya tankar, som genom Oxfordgruppen hade kommit in i det kristna livet. På detta sätt gick jag till en av Oxfordgruppen

Gymnastikhögskolan i Ollerup.

Under påsken hölls i Ollerup nära staden Svendborg i Danmark ett möte, vari tusentals medlemmar av Oxfordgrupprörelsen från olika delar av världen deltog. Länstidningen har förut bragt en del uttalanden från svenska deltagare om de intryck och impulser, som mötet givit dem. Bland de många artiklar, som kommit redaktionen tillhanda för detta nummer, finnas åtskilliga som inspirerats av det stora mötet i Ollerup. Vi ha samlat dem under ovanstående rubrik.

följde, var så överväldigande, att det nästan var mer än en människa kunde rymma. De rikaste tankar och syner strömmade o-upphörligen över mig. I min notesbok fylldes blad efter blad, allt medan jag talade med människor, deltog i måltiderna eller satt med i salen under mötena. Dessa oförgätliga dagar blevo

jag läst detta har jag alltid tänkt på den förvandling, som sker, då den gamla människan dagligen dödas och den nya växer till.

När det blev klart för mig att förvandling betydde något oändligt mycket mera än vi i vanliga fall inlägga i ovan citerade mening, "den gamla människans död", föll det liksom fjäll från mina ögon och jag såg vad jag aldrig sett förr. Jag såg att förvandling betydde att överlåta allt mitt åt Gud, min tid, mina pengar, mina förströelser, mina sympatier, mina antipatier, min fruktan, allt, så att jag kunde säga: "Jag lever icke mera jag, utan Kristus lever i mig". Då återfick jag min första kärlek och hela mitt liv blev förvandlat. En underbar lycka har fyllt min själ, som inte går att beskriva.

När Gud så kan förvandla en enskild människas liv, varför inte då hela Sveriges liv? Ett strålande exempel har jag nyss bevittnat i Ollerup, Danmark, hur tusentals människor fått en ny livsform. Dessa oförgätliga dagar blevo

MODUM =

en mönstring av gruppens norska krafter.

FRU EBBA DU RIETZ, STOCKHOLM:

"Jag fick se vad som varit en spjerr i mitt eget Gudsliv."

Först: ett överväldigande intryck av hur långt de ha hunnit i Norge; enligt min mening fullt jämbördiga med de ledande inom Internationella Teamet, vilka jag förra året i Danmark fick ett oförgätligt intryck av. Dessa frigjorda, strålände, manliga personligheter av alla åldrar och alla samhällsklasser! Men även kvinnorna voro utomordentligt starkt

representerade. Särskilt tacksam är jag, att jag hade tillfälle vara med hela tiden; detta kan ej nog uppskattas! Först då kan man bilda sig en rätt föreställning om, vad ett Houseparty är och kan ge. Redan första dagens bibelstudium av advokat Vickborg om "Den förlorade sonen" blev oförgätligt.

Allt som dagarna gingo, förtätades intrycken. Än var det ett gripande vittnesbörd, som blev av avgörande betydelse, än ett samtal två och två emellan, som i blixtljus klarlade just mitt problem. Aldrig har jag förut på så levande sätt förstått och sett, hur full, ärlig "sharing", delgivning, bryter ned väggar, skiljemurar, bryter oss människor emellan. Det må vara mellan man och hustru, föräldrar och barn eller arbetsgivare och arbetare, olika politiska partier eller nationer. Ett förtroende, en gemenskap skapas, som är ofattbar för den, som ej själv sett och provat det.

Så fick jag se, vad som varit spjerr i mitt eget Gudsliv. Obönhörligt måste jag gå på den vägen från så många nationer

Den norska brunnsorten Modum i Norge stod under maj i centrum för allt oxfordgrupptresse i Skandinavien. Under tiden 20—27 maj hölls där ett stort Houseparty med ett anseeligt antal deltagare. Mötet blev för många av stor betydelse. Vi ha tidigare publicerat artiklar från Modum. Här följa ytterligare några.

sinne fylles av en överväldigande glädje och tacksamhet.

Modum blir för mig något av en helig plats, där jag inför mina ögon fått se Guds Ande verka genom frigjorda, helgade människoliv.

Ebba Du Rietz.

UR ETT BREV:

"Jag är jublande glad åt mitt nya liv."

Käre vän!

Härmed sänder jag en skildring från Modum. Jag har ej blivit färdig förr, då jag haft så mycket annat att göra, ej minst reda upp min synd och ställa mitt liv in under Guds kontroll. Jag känner mig nu fullkomligt "botten-skrapad" och har fått en anda av revolution, som jag skall föra med mig hem till Sverige. Här har helt enkelt varit fantastiskt, en lång rad av mirakulösa exempel på Guds ledning.

Jag fortsätter nu norrut till ett nytt houseparty i Trondhjem, där jag kommer att tillbringa pingsten. Jag är så jublande glad åt

SYSTER EMILIA LUNDIN, VÄNERSBERG:

"Starkare än tidigare fick jag erfara betydelsen av "den stilla stunden" med delgivning."

Länge hade jag väntat på att få komma med på ett Houseparty, innan denna min väntan gick i uppfyllelse. Men en solig majdag befann jag mig bland de många hundra gästerna på Modum i Norge.

Men nu förnam jag en viss fruktan för att bli genomlyst av Guds helige Ande, då jag kom nära den revolutionsanda, som var rådande här bland de människor, som överlätit sina liv helt åt Gud. Skulle det bli revolution i mitt liv? Ja, här på Modum skedde det verkligen något av förnyelse och livsförvandling med många av oss. "Luften var renare där", som något uttryckte det vid ett tillfälle. Där blåste Guds Andes vindar starkt ibland oss. Där återspeglades Guds härlighet i alla dessa åt Gud överlättna människors liv. Jag fick också nu starkare än tidigare erfara betydelsen av "den stilla stunden" med delgivning, som åstadkom, att även jag fick känna denna stora Guds gemenskap — inte endast med enskilda eller en liten grupp utan också med andra nationer.

Och med vidgad syn och med ny förvisning om att Gud förmår göra mera, än vad vi kunna bedja eller tänka, vände jag tillbaka hem efter dessa oförgätliga dagar. Och gång på g

gruppen hade varit in i det kristna livet. På detta sätt gick jag igenom några av Oxfordgrup- pens ledande böcker och fann in- tet, som för mig stred mot sann kristendom. Därmed var jag redo att gå in i en grupp för att på ett personligt sätt uppleva det jag hade hört och läst om. Jag vek inte tillbaka för något krav, jag ville ända till botten pröva, om jag kunde få del av den rike- dom, andra talade om och stråla- de av.

Jag fann även mycken rike- dom och stora personliga pro- blem funno sin lösning. Och än- då fann jag inte full vila och trygghet.

Vintern kom med mörker, ö- veransträngning och trötthet. Då jag kommit in ett stycke på det nya året, orkade jag inte längre följa med i arbetet i gruppen, och endast mina goda vänners om- sorg räddade mig från att allde- les giva upp. Också i mitt hem var jag omöjlig. Plikerna i hem- met (ett barnhem med 22 barn och fem medhjälpare) pressade mig hårt. Och så beslöt mitt husfolk att sända mig bort en tid för att vila.

Aterigen gick vägen till Sveri- ge. Denna gång till ett under- bart ställe, som är avsett för trötta Guds barn till vila och re- kreation. Här fick jag tillfälle att höra en av Sveriges visa kvin- nor utlägga Bibelns sanningar så enkelt och naturligt, att man kän- de förtrolighet med de ting, som höra Guds rike till, och lärde, att kristendom skall levas i vardags- livet här på jorden.

Här blevo strängarna stämda till Ollerupmötet. Detta house- party skulle prövas som en sista utväg, innan jag gick helt bort från — eller helt med Oxford- grupprörelsen. Då jag den för- sta dagen i Ollerup träffade mina svenska vänner, stod jag på den osäkra grund och måste und- vikande svara på uppmaningen att komma och hjälpa till, när det blev något house-party i Sverige. En dag stod jag på övervägan- dets ståndpunkt, sedan upplevde även jag det stora undret, som sker, då en syndare erkänner sin synd och får den förlåtelsen.

Den glädje och frigörelse, som

salen under mötena. Dessa oförgätliga dagar blevo genomvävda av något svenskt. I matsalen och i mötessalen hörde jag i regel svenska från den ena sidan. Och innan jag visste om det, så kände jag mig höra sam- man med de svenska deltagarna. Jag närde samma brinnande önskan, att det internationella la- get skulle begynna arbetet i Sve- rige, som det hade gjort i Norge och Danmark. Och jag såg stora syner om det jag själv skulle få utträta i Sverige. — Men jag skulle snart få lära mig, att jag i varje fall skulle begynna i det lilla och i min egen krets.

Då jag efter Ollerupmötet vän- de tillbaka till Sverige för att fortsätta min rekreation, var den enda människa, som jag fick di- rekt kontakt med — en dansk. Däremot blev det av stor betydelse för mig, att jag fick tillfälle att kontrollera alla dessa under- bara upplevelser med en gammal kristens vittnesbörd. Jag satt åter och lyssnade med spänning till den svenska kvinnans Bibel- studier. Där fanns intet som inte kunde förenas med det som fyllde min själ.

Detta är i korta drag de upple- velser, som för mig har blivit den bro, som förbinder mig med folket och landet på andra sidan Sundet. Och kan Gud bruka des- sa rader till att knyta förbindel- sen starkare så är jag mycket tacksam.

Med hälsning och tack!

Eder

Sigrid Andreassen.

FRU JENNY LARSSON, GÖ- TENE:

"Det föll liksom fjäll från mina ögon och jag såg vad jag aldrig sett förr."

Livsförvandlad! I hela mitt län- ga kristna liv har jag inte helt förstått vad det egentligen inne- bär att vara förvandlad. Nog har jag många gånger läst orden i Rom. 12: 2. "Förvandlen. Eder genom edert sinnes förnyelse, så att I kunnen pröva vad som är Guds vilja, vad som är gott och välbehagligt och fullkomligt." Då

från så många nationerna tiotu- sentals möta upp, antingen som redan förvandlade, eller i en stor längtan i sina hjärtan efter att bli det, eller när tusentals ungdomar tåga upp i mötet och framför den tiotusenhövdade för- samlingen sjunger sin kampsång: "Gud med oss, Gud med oss, så kan ingen makt oss "stanse", så är det väl ett bevis tydligt nog för att det är möjligt att Gud kan förvandla ett land.

Skall Sverige i stort bli för- vandlat är en fråga? Därpå finns blott ett svar. Äro du och jag villiga att låta oss förvandlas så att vi kunna säga: "Jag lever icke mera jag." Man hörde så ofta i Ollerup följande utrop som jag vill citera: "Låt oss få en världsrevolution med Kristi kors planterat i vår mitt" och "Det be- hövs en dynamit stark nog att spränga sönder allt gammalt och invant så att korset kan få bli mittpunkten i mitt liv."

Ske alltså!

Jenny Larsson.

PASTOR OLLE HELANDER, VÄNERSBORG:

Grupprörelsen skapar nya möjligheter för en omda- ning på det sociala och po- litiska området.

När jag vid påsktiden besökte det stora house-partyt i Ollerup, fick jag en ny syn på vilka möj- ligheter, som grupprörelsen öpp- nar för omdaning på det sociala och politiska området. Det har alltid från kristet håll framhål- lits, att den personliga omdanin- gen är viktigast. Där den finns, blir också följden social omda- ning. Det är sant. Och ändock är det, som om vi hade svårt att tro på det. Hur många härliga kristna ha inte stått maktlösa in- för de sociala orättvisorna och missförhållandena. Oxfordgrup- pen säger, att Kristus erbjuder oss kraft också till en genomgri- pande social omdaning. Hur ska vi bli effektiva i vår syn på sam- hällsfrågorna? Vad fattas oss? Låt mig peka på tre punkter:

1) Vad fattas i vår överlåtelse? Ha vi överlåtit alla våra sociala fördomar? Finns det någon sam- hållsklass, som vi hatar, fruktar, missunnar och därför inte önskar allt gott? Är vi villiga att lämna våra sociala privilegier? Är vi villiga att stödja sådana förord- ningar, som taga ifrån oss någon förmån till gagn för sämre lotta- de? Låt oss ta en stilla stund och noga pröva våra motiv, in- nan vi nedlägger valedeln i höst.

2) Vad fattas i vår insikt? Handla vi på ett riktigt och ef- fektivt sätt? Heder åt den krist- na barmhärtighetens många o- förglömliga välgärningar. Vi be- höva alla glada givare. Men all- mosor räcka inte. De lösa t. ex. inte arbetslöshetsproblemet. Den oförskyllt arbetslöse förtjänar ett bättre öde än att leva på andras barmhärtighet. Problemets lös- ning måste sökas djupare. Man kan inte utrota kvickrot med gräsklippningsmaskin. Man kan inte hjälpa ett galet systems of- fer, om man lämnar systemet självt med dess egoism och kän- solösa mekanisering i orubbat bo. De flesta samhällsproblem löses inte individuellt utan via po- litiken. Vill vi omskapa samhäl- let, måste vi lära oss använda det redskap, varmed detta sker: po- litik. Önska vi ett samhällspro- blem löst i en viss riktning, finns det ingen annan väg än att stöd- ja ett parti, som arbetar i denna riktning.

Vi måste tänka praktiskt. Men dit hör framför allt också att tänka andligt. Politiken måste omskapas inifrån. Partiernas kampmetoder måste förnyas. Par- tiernas förhållande till varandra måste rensas från deras profes- sionella misstänksamhet och van- tolkning av motståndarnas hand- lingar och motiv. Vilka utsikter till samförstånds lösningar och förståelsefullt samarbetande av

Så fick jag se, vad som varit nytt houseparty i Trondhem, där jag kommer att tillbringa ping- sten. Jag är så jublande glad åt mitt nya liv o. fastän jag nu står framför en uppgörelsens långa via dolorosa är jag fri och tack- sam, ty jag har här fått en levan- de tro.

Din vän

— — —

olika synpunkter skulle inte öpp- na sig, om alla partiledningar prövade sina ställningstagande inför de fyra absoluterna?

3) Tänker vi strategiskt? Nö- jer vi oss med att räkna medlems- siffror i föreningar och grupper? Eller vänjer vi oss att planlägga vägen till konkreta förändringar inom hela livsområden, som kan bli en följd av att ledande män låter sitt handlande bestämmas av den helige Andes anvis- ningar? Vad skulle det betyda om tio, tjugo, trettio av våra olika politiska ledare vore livsförvand- lare, villiga att i full utsträck- ning låta Gud bestämma i varje enskildhet i deras politiska hand- lande? Skulle det betyda något för lösningen av arbetslöshetsfrå- gan? Vi tro, att en ledare, som lyssnar till Gud, får sin intelli- gens skärpt, sin goda vilja stärkt och kan verka effektivare, när det gäller sakliga lösningar. Och det kommer över honom en smit- tande kraft, som gör att han kan stimulera andra att gå med ock- så den andra milen. Många av det praktiska livets män sakna intresse för sin själs frälsning och för finpolering av karaktä- ren. De kunna inte vinnas med en liten individuell vy. De måste få se synen av praktisk livsför- vandling i stor utsträckning inom den verklighet, där de arbeta: på ett varuhus, i en industri, en sko- la, ett politiskt parti etc. Är det inte den synen vi själva behöva för att mobilisera all vår kraft, för att radikalt vilja ställa oss till Guds förfogande? Ju mer vi fått syn på betydelsen av enskildas livsförvandling för de stora sam- manhangen, desto mer måste vi känna ansvaret för vår inställ- ning och desto mer måste vi fyl- las av glädje över det ständigt o-

tillbaka hem efter dessa oför- liga dagar. Och gång på gång kommo dessa ord för mig:

"Sade jag dig icke, att om du trodde, så skulle du få se Guds härlighet."

Emilia Lundin.

fattbara undret, att Gud kan och vill använda oss.

Olle Helander.

REKTOR NILS BERGSTEN, ÖREBRO:

Vi måste ge upp allt mot- stånd och söka bli delakti- ga av den kraft, som ping- stens Ande förlänar.

Det blev en besvikelse för många av de svenska deltagarna i Ollerup- mötet, när dr Buchman lät förstå, att vi här i Sverige ännu icke vore mogna för ett besök av det internati- onella teamet. Varför kändes det som en besvikelse? Vad hade vi hoppats av ett besök i Sverige?

Jag kan blott svara för mig själv och jag får säga, att när man varit i tillfälle att iakttaga dr B. och hans medhjälpare på nära håll och sett, vad de redan fått nåd till att utträta, så kan man ej annat än knyta de livli- gaste förhoppningar till ett sådant besök. Ty grupprörelsen tager sikte på ting, som även vi ha starkt behov av. Jag tänker särskilt på trenne. Rörelsen äsyftar ju i första hand väckelse, en moralisk väckelse på ba- sis av en religiös, vidare lägger den med riktig psykologisk uppfattning en avgörande vikt vid att de som blivit väckta själva bli verksamma för att vinna andra — för dessas skull men framför allt för deras egen, och slut- ligen vill den göra kristendomen till en det dagliga livets glädjekälla.

Väckelse är ju inget nytt här i lan- det; här har i långa tider funnits verksamhet för det syftet, och skaror ha blivit frälsta. Men vi veta, huru- dant läget är trots allt: hela sam- hållsskikt stå främmande för de krist- na livsvärdena, om ej rent fiendliga, och även bland de »frälsta» håller alltför ofta den moraliska förnyelsen icke jämna steg med den religiösa — de ha icke blivit »förvandlade». I Ollerup citerade dr B. flera gånger ett till honom fällt yttrande av ame- rikanske presidenten om en andlig väckelse, för vars eld alla problem skulle smälta. Det är en sådan vi behöva.

Vidare behöva vi få upp ögonen för vikten av att de för det nya livet vunnna tillhållas, att under daglig kon-

(Forts. 5:te sid.)

Vad är Oxford?

Några tankar om rörelsens grundläggande principer.

Kristendom är högsta potens av optimism.

Kristendom är liv och kraft, aktivitet och styrka, lycka och glädje. Jesus härdade och stålsatte sina lärjungar till den stora kamp som väntade dem i utbredningen av hans lära. Gav dem en genomträngande och oändlig optimism, ljus och förtröstan, glädje och sorglöshet. Bjöd dem att se det goda i allt, som händer och sker under Guds ledning, och att i förbidan på denna insikt alltid vara tåliga, vänliga och lugna.

Delgivning — "sharing".

Sann kristendom är sträng realitet, är konkret, påtaglig, beroende på att ingen får tala i dessa stycken något utöver sin erfarenhet, säga vad som helst mer än han eller hon absolut kan stå för. Men det som man är bergfast övertygad om, skall man "delgiva" sina medbröder. Detta är "sharing": Oxfordrörelsens stora upptäckt. När sådant enskilt "vittnesbörd" är absolut äkta, har det något av "helig sanning" i sig. Delgivningens motiv måste vara kärlek, måste vara att skaffa andra människor en upplevelse av Guds kärlek, och uppgiften med delgivningen är att hjälpa människor. Vet man sålunda med sig att det man i sin delgivning önskar och åsyftar är ett människoliv i förbindelse med Guds stora helighet och kraft — då är man säker på att göra en rätt "delgivning". Det gäller här att handla under Guds andes ledning och ansvar, ty "man står på helig mark."

Delgivning giver tro och ande.

Man skall sålunda vittna om det myckna eller lilla av kristet liv och nåd, som man själv har erfaren i en samling av andra tro-

Nedanstående artikel är skriven av en svensk affärsman, som vistats mycket i utlandet, särskilt Frankrike, och därvid under tjugo års tid rent filosofiskt studerat och även i viss mån praktiserat olika religiösa företeelser och karaktärsdaningssystem för att slutligen i Oxfordrörelsen finna "det enda helt rätta."

het, absolut osjälviskhet, absolut kärlek.

Sådan var Jesus Kristus, den fullkomlige. Ställ Dig dagligen ansikte mot ansikte med dessa absoluta. Då inser Du, vilken Din synd är, att den är obotlig, att det icke finnes något hopp för Dig till dessa ideal utom genom Guds kraft genom Helig Ande. Att förstå meningen med sitt liv bliver en gåva av Gud. Förutsättningen för denna gåva är alltså, att man klart erfar vad ens synd är i belysningen av de fyra absoluta fullkomlighetskraven och förstår att hjälpen, förbindelsen med Gud genom Jesus, är värdefullare än annat i världen.

Livets enda fundamentala lag är gemenskapen med Gud. Synd är det som framträder i denna belysning emot det absoluta. Synd är det som skiljer människor från Gud — och från människorna. När människan är väl kommen till full gemenskap med Gud, är hon osårbar. Ju mer man får del av Kristi kärlek, dess mer försvinner fruktan och isolering gentemot människorna. "Räddhåga finnes icke i kärleken, utan fullkomlig kärlek driver ut räddhågan."

Det som ligger i ordet "frälsning" är, att det händer på allvar, att den underbara kraft, som öppnar vägen från Gud till människan, från människa till människa, från hem och föräldrar, hade den

är mycket viktig. Men det är endast Anden, som gör människans kristna religion levande, som väcker själens liv, som ensam öppnar vägen från Gud till människan på ett speciellt sätt för varje individ.

Och kristendomen måste till sin natur leva och föras vidare från människan till världen — från människa till människa. Sanningens Ande — Äkthetens Ande — Den Heliga Ande — Hjälparen vi fingo av Messias efter hans himmelfärd kräver att ständigt få verka och röra sig framåt och utbreda sig. Oxfordrörelsens fundament är, att kristendomen är dynamisk, att den lever och rör sig, ständigt nyskapas och nyskapas.

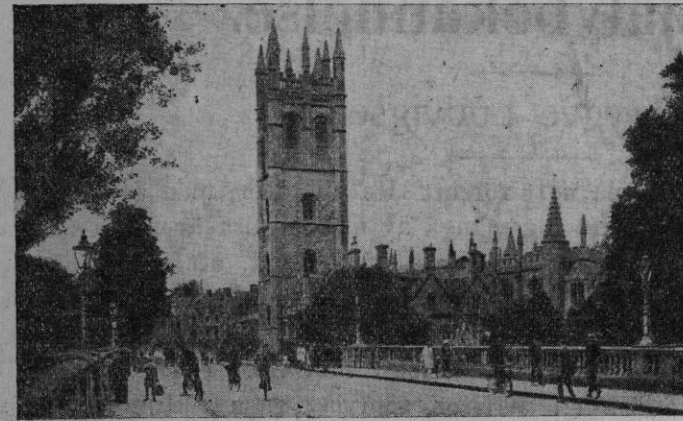
Kristendomen anses vara en lära, som man skall omfatta. Väl, säger Oxford, och framförallt ett liv, som man skall få del av. Tro på bibeln, tro på dogmerna, men framför allt, undfå delaktighet av vår religions huvudsak: Sanningens Andes påtaglighet samt livgivande och ledande kraft. Utan den Heliga Ande kunna vi intet göra.

Andlig förnyelse.

Av pastor Herman Schlyter, Ekeby.

För två och ett halvt år sedan mötte jag grupprörelsen, som jag till den dagen ej kände det minsta till. Det var genom missionär Bror Tiliander, vilken Gud på ett högst underbart sätt lett upp på en studentkula i Lund, som jag efter mycket motstånd överlämnade mig åt Gud. Jag hade länge velat vara kristen. Min tro hade i yngsta år varit "Kristus över mig." Men när jag kommit bort från hem och föräldrar, hade den

Magdalene Colledge i Oxford.

Om du trodde...

Av teol. stud. Thorsten Nunstedt, Vargön.

Jag hörde för en tid sedan en historia berättas om Tysklands ledande man, Adolf Hitler. När han i början på tjugotalet satt i fängelse för sin politiska tro, skrev han på cellväggen: "Om tio år är jag detta lands ledare!" Vi kunna själva konstatera, att denna förutsägelse gått i uppfyllelse. Det var denna orubbliga tro, som under dessa tio år bar honom och förde honom och hans parti till segern.

Jag har tänkt på denna historia och mina reflexioner ville jag nu delgiva. När en tro på mänsklig förmåga och ett partiprogram kan åstadkomma sådana genomgripande förändringar i ett folks liv, vad skulle inte då en tro på Gud och på Hans makt och plan med världen kunna uträtta! Vi kristna kallas ibland: "Troende". I det namnet ligger det oftast en bitande ironi. Ty troende är just vad vi inte är. I teorien möjligen. Vi kunna säga oss vara troende eller att vi tro på Gud. Men däri ligger inget av den tro, som kan omskrivas med förtröstan eller tillit; möjligen med försant-hållande. Ty praktiken talar ett annat språk. Våra fonder, försäkringar, reservationer, kompromissamt andra försiktighetsmått bevisa motsatsen. Att vi inte tro på Guds makt och på Guds förmåga, är det som gör att vi inte tro på Guds makt och på Guds förmåga.

Tron visar sig vidare i lyd-nad. Vad vi behöva är inte en större eller starkare tro utan en lydigare. Som lyder, då Gud bjuder. Det är inte meningen, att vi skola bli några våghalsiga äventyrare, som hota den allmänna säkerheten och samlevnaden. Tron drager sig inte undan ansvar. Tvärtom: den går in även under andras ansvar. Men den bär det inte ensamt. Den delar det med Gud. Gud som i alla fall måste bära både oss och vårt ansvar. Men då Gud bjuder, då lyder tron. Helt. Tron är ömsesidig. Gud litar på oss och vi lita på Gud.

Kanske en bild kan förtydliga det. På ett fartyg finns det ofta ett talrör från kommandobryggan ned till maskinrummet. När signalen ljuder, lyssnar maskinisten, ögonblickligen, och rättar sig efter ordern. Så talar Gud även till oss. Han väntar, att vi lämna, vad vi ha för händerna, för att lyda hans order. Men vi få också tro, att Han bäst vet kursen och vad vår uppgift är för att den skall kunna hållas.

Tron har uteslutit ordet om möjligt ur sin ordbok. Eller rättare: det har upphört att existera, då Gud upphörde att vara en formel och ett utfyllnadsord och i stället blev en levande verk-

Mitt liv och Oxford

(Forts. fr. 1:a sid.)

att uppge själviska strävanden och mottaga Hans ledning.

Detta har betytt, att alla mina förhållanden hålla på att omgestaltas. Allt eftersom min tro får sin medelpunkt i Gud, finner jag mig vara andligen mer oberoende av andra människor. Jag behöver icke längre lita till mänskliga varelser för att få stöd, råd och vänskap, ty detta får jag från Gud. Jag är därför i stånd att se på människor opartiskt och upptäcka, var vi kunna samarbeta i gemensamma syften, som inte äro våra individuella utan Guds.

När väl en gång ett fast förhållande till Gud blivit grundlagt fann jag, att det, som bidraget till att förstöra förhållandena människor emellan, snart visade sig vara verkningar snarare än orsaker, och att de i varje särskilt fall voro mycket mindre betydelsefulla, än jag hade trott. Många av dem helt enkelt försvinna eller förblekna en efter en, när de ersättas av nya tankar om Gud och min nästa.

Här måste jag lära mig genom människor i gruppen, som blevo mina vänner, att denna förvandling av min personlighet kunde åstadkommas endast genom ett föregående erkännande av makten och väldet hos Guds ande, och för det andra måste jag lära mig, att jag kunde hitta vägen till staten, endast när jag blev villig att söka hjälp hos kyrkan, särskilt hos personer, som redan hade den erfarenhet jag behövde. Jag är idealist, och för mig var det en revolutionär upptäckt, att jag måste sätta Gud främst, om jag ville hjälpa mina medmänniskor. Jag började förstå, varför Kristus hade lagt vikt vid det "yppersta och främsta" budet, när jag fick klart för mig, att jag av mig själv inte kunde hjälpa mina medmänniskor, och att jag måste ge upp mitt jag, om jag ville bli ett redskap, genom vilket Gud kunde

om det myckna eller lilla av kristen-
tet liv och nåd, som man själv har
erfarit i en samling av andra tro-
ende, och söka bilda ett kristligt
lag eller "team". Livet är reali-
stiskt och människor begära re-
sultat och upplevelser. De vilja
veta precis, vad en annan veder-
häftig människa har erfarit av
Guds kärlek, helighet och kraft
och som hon kan stå för,
observera noga: varken mer
eller mindre. Man hjälper andra
människor genom att "delgiva"
dem sin erfarenhet — i den mån
som denna är äkta — Gud använd-
der sådan äkthet = sanning i
kampen för sitt rike —. Och man
hjälpes på så vis icke bara andra
utan även sig själv. Man belö-
nas genom att undfå tro, re-
spektive ökad tro, när man inser
och får hallstämplat genom en
sorts återverkan, att det lilla
kristliga kapital man till äventyrs
ägede och visade fram var äkta.
På ett besynnerligt sätt erfar
man att Gud använde denna ens
äkta kraft. Andens dynamiska
kraftfält berördes. Sanningens
Ande, Jesu efterföljare och Hjälp-
paren till oss — Den Helige
Ande — är kommen i
funktion.

Andens ledning: "Guidance".

Lydnad under Guds ledning.
Korset, kristendomens symbol,
är en tillflykt men också ett ban-
nér. Kristendomen är räddning-
en för människorna, men också
nytt liv och kraft till ett växande
och segerrikt framåtgående. Det
kräves för att få del av kristen-
domens sanning, att man ser sig
själv i ljuset av Kristi fullkom-
ning och giver åt Gud sin vilja.
Absolut viljeöverlämnande till
Gud. Mästaren lärde sina lärjün-
gar att bedja: "Ske Din vilja",
och han sade, att detta utgjorde
hans "mat". Man måste besluta
sig för att finna och att helt föl-
ja Guds ledning. "Det är som att
kasta sig ut på 70,000 famnars
djup". Det betyder att man defi-
nitivt och fullständigt anförtror
sitt liv åt Gud, på nåd och onåd.
Rörelsen har fyra absolu-
ta krav:

Absolut ärlighet, absolut ren-

öppnar vägen från Gud till män-
niskan, från människa till männi-
ska, bliver verklighet och en möjlig-
het att fullgöra budet: "Du skall
älska Herren Din Gud av allt Ditt
hjärta, av all Din själ och av allt
Ditt förstånd — och Din nästa
såsom Dig själv." — Sök daglig
kontakt med Gud. — Sitt innersta
väsen kan ingen själv finna ut-
tryck för eller själv känna till.
Endast Gud förstår detsamma till
fullo. Alldeles helt är en männi-
ska uppfattad allenast av Gud.
Med Gud kan hon dela, "share",
allt. Även det hon icke själv in-
ser och kan uttrycka. När en
människas väsen således i enslig-
het är öppnat och inställt mot
Gud, renas hon — "av ljuset från
Kristi kors" — och därmed gives
människans ande tillväxt och ut-
veckling.

Således förbättras en männi-
ska dag för dag. Den dagliga vig-
ningen av ens liv till Gud är en
kristens ständigt friska livskälla.

Kristendom är ren indivi- dualism.

Kristendomen hävdar över allt
annat den enskilda människosjäl-
ens stora värde, ja helighet. Ox-
fordrörelsen poängterar, att den
enskilda människans värde och
välfärd betyder allt för Gud. Lika
dyrbart som Guds rike är för
den enskilde bland oss, lika dyr-
bar är den enskilda själen för Li-
vets Herre. Det är glädje i Him-
nielen bara ett enda förlorat får
återfinnes.

Livet går från Gud — till män-
niskan, från människan — till
världen. Den dag man verkligen
fattar denna sanning, famlar man
efter Guds kraft och lyssnar efter
Andens ledning till individens ut-
veckling.

Kristendomen lever och måste utbredas.

Kristendomen är verklighet och
liv, aktivitet och gärning. Ox-
fordrörelsen vill utlösa det latent
och oklara kristna livet hos män-
niskan och göra det till aktiv, på-
taglig och reell kristendom. Den
rätta kristna lärans förkunnelse
är en stor och god sak, och den
exakta, dogmatiska kännedomen

var, att den bara kraft, som
från hem och föräldrar, hade den
fördjupats till en tro på "Kristus
för mig." Det tyckte jag var
slutpunkten i en kristens tro men
sanning att säga gav mig min
kristendom ej den kraft jag läng-
tade efter och behövde. Stund-
tals längtade jag efter att antin-
gen bli kristen på allvar eller få
sluta leva men stundtals då lyc-
kan log och medgången var min
tyckte jag det var skönt att ha
Kristus i den högsta himmelen,
"nicka ja" till Honom men hand-
la efter egen vilja.

Att så vilja flytta Kristus till-
baka till otillgängliga höjder för-
stod jag genom mitt möte med
grupprörelsen vara synd mot
Guds nåd och därmed orsaken till
att jag ej fick någon kraft. Guds
nåd består ju just i att Han själv
steg ned på jorden, till oss och
tog sin boning bland — ja, ge-
nom Anden i oss.

Sedan jag mött Gud här på
jorden bl. a. genom grupprörel-
sen, har kristendomen nu främst
blivit — vilket Pingsten predi-
kar — ej Kristus över mig och
för mig utan Kristus i mig och
hos mig.

Kristus har blivit mig närma-
re på något sätt och skulle jag
nämna något av det, mötet med
grupprörelsen och arbetet däri
(ty här i Lund ha vi blivit ett
nytt kamratskap med nya härliga
uppgifter) givit mig, så skulle det
just bli Kristi inneboende när-
varo, vissheten att Han ständigt
är med mig.

Han träder med den stilla mor-
gonstunden in i mitt liv, och jag
får så följa Honom och Hans ab-
soluta ärlighet, renhet, osjälvisk-
het och kärlek hela dagen och
gå de ärenden, Han visar på.
Visst springer jag ofta, ofta ifrån
Honom men när det verkligen
gäller att uträtta vad Han bjudit,
då kommer jag åter ihåg, att
Kristus står vid min sida.

Jag kan så delge, att denna
Kristi närhet är det största, jag
upplevat i mitt liv, att den stän-
diga hågkomsten därav gör det
mycket lättare att leva och hand-
la efter Jesu sinne, och att jag ej
önskar något högre än att jag

andra försiktighetsmått
bevå mot motsatsen. Att vi inte tro.
Att instone inte på Gud. Möjli-
gen på fonderna. Hur många av
oss ha vår enda säkerhet hos
Gud och inte i ställning, fram-
tidsutsikter, hem, anförvanter och
vänner, ordnad ekonomi, bankbok
eller något annat? som kunna sä-
ga, vår säkerhet är endast i
Gud — inte också i Gud?

Men detta är väl fanatism och
överspändhet. Ja, det är en Guds
dårskap som är visare än männi-
skor. Jag kommer att tänka på
en George Müller. En dåre och
svärmare i vår "nyktra" tid. Där-
för att han trodde på Gud. Han
säger: "Inte en gång eller fem
gångar eller femhundra gånger,
utan tusentals gånger un-
der dessa 60 år ha vi inte haft i
våra händer tillräckligt för en
måltid, vare sig i mat eller kon-
tanter, men inte en enda
gång har Gud svikit oss; inte
en enda gång ha vi eller de för-
äldralösa nödgats svälta eller
sakna någonting gott." Och än-
då räknade hans familj 2,000 för-
äldralösa barn.

Liksom tron är frisk, klar-
blå, bemängd med sol, fylld med
äventyr och vida rymder, så är
otron unken, grå, feg och stug-
varm.

Om du trodde...

Det är inte så mycket det, att
vi sakna tro, som det att vi låta
otron få övermakten. Detta pej-
lande och jumpande invid stran-
den för att ha en sista möjlighet
att kunna nå land, om Gud skul-
le svika oss. Ty tron visar sig i
djärvhet. En helig djärvhet.
Som vågar allt, emedan den tror
Gud vara mäktig till allt. När vi
se och läsa om de första kristnas
livsföring borde vi blygas att med
vår länstolskristendom kallas de-
ras arvtagare.

Det kom för en tid sedan en
fråga i min väg, som på ett obe-
hagligt sätt blottade min feghet.
Jag låter den gå vidare: "Befin-
ner du dig ofta i sådana situatio-
ner, att du skulle gå förlorad, om
Gud skulle övergiva dig?"

själv och alla andra må få upp-
leva Kristi närhet varje ögonblick.

ra, då Gud upphörde att vara
en formel och ett utfyllnadsord
och i stället blev en levande verk-
lighet.

Om du trodde...

Tro vinnes inte genom väntan.
Den kommer inte som en överras-
kande gåva, som jag helt plöts-
ligt blir begåvad med. Jag vak-
nar inte en morgon och finner,
att jag blivit en troende kristen.
Tron växer och blir starkare ge-
nom att den lilla trognista, som
Gud nedlagt hos varje människa,
omsättes, användes, praktiseras.
Detta troskapital, som insättes,
ger mer än hundraprocentig ut-
delning. Ja, det är den enda vä-
gen till tro. Att släppa alla
krampaktiga grepp om de tros-
sar, som stå i förbindelse med
stranden. Att överflytta tron
från människor och mänskliga
medel till Gud. Att taga Gud på
orden.

Tron vågar stora ting för Gud,
men den tror också stora ting om
Gud. För den som tror är ingen-
ting omöjligt — det betyder: för
Gud är ingenting omöjligt.

Det berättas om Alexander den
store, att han före ett av sina
fälttåg gav bort alla sina ägode-
lar. En vän frågade honom då:
"Behåller du inget kvar för egen
del?" "Jo", svarade han, "tron
att vinna ännu härligare skatter
än dessa."

Äger du denna tro? Vågar du
offra allt, vad du äger, i förviss-
ningen om, att Gud skall giva dig
långt dyrbarare skatter igen?

"Sade jag dig icke, att om du
trodde, så skulle du få se Guds
härlighet!"

— Jag tackar Gud för allt vad
Oxfordgrupprörelsen redan har
bringat vår kyrka. Från att ha
stått i defensiven har den nu fått
offensiv kraft. Ny tro, nytt
hopp, ny kärlek ha vaknat. Det
gamla evangeliets livskrafter äro
ånyo kännbara. Det går ett nytt
sökande efter Kristus genom vårt
folk.

H. Fugisang Damgaard
Danska kyrkans primas.

människor, och att jag måste ge
upp mitt jag, om jag ville bli ett
redskap, genom vilket Gud kunde
hjälpa mina medmänniskor.

Så till vida hade jag börjat se
först mitt förhållande till min
kyrka, för det andra mitt förhål-
lande till dess andra medlemmar.
Sedan började jag genom större
erfarenhet av gruppen att se ett
direkt sammanhang mellan kyr-
kan och samhället, d. v. s. mellan
Guds ande i verksamhet i männi-
skors liv och de mångfaldiga pro-
blemen inom det ekonomiska, so-
ciala och politiska livet. Jag såg,
hur över hela världen små grup-
per inom kyrkorna, förtrupper av
en stor armé, som håller på att
bildas, kunde brukas i Guds plan
att genomföra förändringar en
efter en i angelägenheter av na-
tionell och t. o. m. internationell
betydelse.

Dessa förändringar hålla på att
äga rum inom affärlivet, var-
helst direktören eller ägaren eller
en eller flera styrelsemedlemmar
giva Gud kontrollen över sin tan-
ke och sin yrkesverksamhet. Så-
dana förändringar äga likaledes
rum inom andra områden av det
nationella och internationella li-
vet. De påverka pressen, teatern
och bildningsanstalterna. Vi kän-
na alla till några av de oräkneliga
fall, där familjeförhållanden och
personliga förhållanden blivit ra-
dikalt förändrade.

Dessa ting äga rum idag inför
våra ögon, och världen håller ge-
nom dem på att förvandlas. Ge-
nom dem alla kommer kyrkan till-
baka för att intaga sin rättmäti-
ga plats i det nationella livet. Jag
gläder mig över att jag fått se,
hur kyrkan blir erkänd som det
samfund, genom vilket Anden
verkar för att göra allt underdå-
nigt sin Skapare.

F. Bernard Bourdillon.

En sinnessjukhusläkare på Ir-
land yttrade bl. a. följande till Ox-
fordgruppen under dess kampanj
på ön:

— Om detta budskap förkun-
nats tidigare, så skulle jag inte
haft så många patienter som jag
nu har.

MITT LIV.

En självbekännelse.

Av Trygve Ludvigsen.

Då jag började året 1935, hade det nära nog otroliga hänt, att Gud hade blivit en levande realitet för mig: Ja, jag hade till och med överlämnat mitt liv i Hans händer och beslutat mig för att söka göra hans vilja.

Jag hade nog vetat eller anat, att det måste finnas en Gud. Det hade också hänt, att jag vid påsk och jul gick i kyrkan. I grund och botten kände jag mig alltid väl till mods där, det gjorde mig gott att vara där. Men jag minns aldrig, att det, som blev sagt, någonsin talade till mig personligen. Själva orden voro främmande för mitt språkbruk, och innehållet hade aldrig någon förbindelse med mina dagliga och aktuella problem. Därför gick det mig förbi. Denna överkliga känsla av att Gud fanns medförde också, att jag hade mycket svårt för att nämna hans namn. Jag var helt enkelt generad var gång det hände och menade, att det icke hörde till god ton att föra sådana "pinsamma" ämnen på tal.

Det föll mig aldrig in, att jag själv kanske hade någon skuld till detta, förrän jag träffade Oxfordgruppens rörelsen. Här mötte jag plötsligt några människor, som inte voro ängsliga för att tala om Gud. Tvärtom voro de glada och frimodigare, än jag någonsin hade varit, och det strålade ut från dem en sådan lycka och frid, som jag icke förr hade mött. Detta måste jag få del av. Att det var en ny och modern form av kristendom tvivlade jag icke på. Jag har sedan erfarit, att den var både gammal och äkta.

Dessa korsfarare berättade, att Gud hade givit dem seger i deras eget liv över konkreta synder. Gammalt ägg var borta — ovännskap förvandlad till vänskap, och familjestrid till familjelycka. Tack vare bön och överlåtelse hade de

till mötes på nytt för att låta allt bli nytt. Gud tog många av mina konkreta synder ifrån mig, då jag överlämnade mitt liv åt honom.

Bibeln, som hittills hade varit en sluten bok för mig, blev min käraste läsning. Kristus, som jag vagt erinrade mig från min barnoms kristendomsundervisning, kom mig levande och stark till mötes. Efter hand förstod jag mer och mer av hans tal och insåg, hur aktuellt det var också för mig.

Att livet kunde vara så rikt och spännande, som det jag har upplevat under året som gått, hade jag aldrig drömt om. Mina begrepp om, vad som är värt att leva för och vad jag har största glädjen av, är fullständigt upp och nedvända. Medan en "trevlig stund" förr betydde, att jag hade roligt — att jag slapp att tänka på andra än mig själv, är min största glädje nu att få tillfälle att hjälpa andra fram till det liv jag själv har fått del av. Och allt eftersom Gud och Kristus fick större och större plats i mitt hjärta, lärde jag mig, vad kärleken till nästan betyder. Det var, som om ingen vore mig likgiltig längre. Jag kände, att jag höll av alla, och att deras glädje var min glädje och deras sorg min sorg. Den nöd jag såg omkring mig talade till mig med en annan styrka än förr. Jag kände, att ansvaret också var mitt, ett ansvar, som jag inte kunde springa ifrån. För första gången upplevde jag intensivt, vad det vill säga att vara solidarisk med sina medmänniskor i liv och inte bara i ord och tanke. Och jag såg, hur uppfattningen av det materiella, arbetet, affärerna, förmögenheterna måste förändras, innan den sanna solidariteten kan bli en verklighet. Arbetsförtjänsten måste förlora sin domineran-

deer, men den gamla udden mot andra är borta emedan jag upplevat, att en verklig försoning av motsättningar icke är möjlig utan sann kristendom som grundval. Först den dag då alla politiska riktningar ha som motto: Med Gud — för varandra — kan en verklig folkgemenskap uppstå.

*

Hur ha icke många, många andra saker i mitt liv undergått en förvandling detta år! Förr kunde jag glädja mig över en strömning, t. ex. inom diktningen, bara den hade ett litterärt egenvärde och var iklädd en fläckfri språkdräkt. Den idé, det ämne, som skildrades, var av underordnad betydelse, om bara framställningen var tekniskt oklanderlig. Det föll mig aldrig in, att en andlig värdering måste gå före den yttre, tekniska. Jag hade icke förmått det heller, ty jag saknade den anda, som skulle gjort det möjligt, den anda, som Gud allena giver. Nu såg jag, att all konst uppfyller sin mission i det ögonblick den ser det gudomliga i den. Först då lyfter den människan mot Gud — den sanna konstens egentliga ändamål.

Den konst, som bjudes oss idag är nästan utan undantag lösgjord från gudsbegreppet. I stället hämtar man sina idéer och motiv, sin kraft från sig själv och sitt eget förnimmelsev. Därför blir nästan all konst rotlös — jagad i sin stämning — dyster i sina färger och skildringar — pessimistisk i sina slutledningar. Livsleda och missmod. Det måste bli så — ty sådan blir människosjälen utan förbindelse med Gud. Och all konst är en skiljning av ens egna själsliga upplevelser. Varje konstnär gör en skiljning i det han skapar. Men får kon-

Oxford vid Sorbonne.

Att Oxfordgruppens rörelsen inflytande gör sig gällande även i Frankrike förstår man av meddelande, som nyligen inkommit från Alsace, Paris och Marseille. Cirka 400 människor samlades nyligen till ett house-party i närheten av Calmar i Alsace. Alla föredrag hölls här på två språk: franska och tyska — allt vad språkstrid heter försvinner ju genom denna rörelse — och det väckte uppmärksamhet att hela familjer kunde berätta om en inställning, en avvärning — av sinena! Sådana saker betyda icke så litet i en omgivning, där häftig politisk strid har skapat splittning och ofred. Här fanns också många, som blevo befriade från nationell bitterhet och hat; bland dessa fanns det en marxistisk journalist, som upptäckte, att klasskampen låter sig lösas på ett helt nytt sätt.

I en mycket exklusiv intellektuell förening i Paris, Cercle Descartes, talade nyligen Louis Gazamian, känd som professor i engelsk litteratur vid Sorbonne och medförfattare av en engelsk litteraturhistoria. Han berättade om gruppens framgång bland engelsk ungdom och underströk betydelsen av dess budskap också för ungdomen i hans eget land. Vid samma tillfälle talade även två unga akademiker, Jean Picard, Paris och John Caulfield, England, och församlingen följde med tydligt intresse vad som berättades om moderna under.

Oxfordgruppens arbete vinner stadig framgång i Syd-Frankrike, där ett house-party nyligen hölls i den största sjöstaden vid Medelhavet — Marseille.

att var och en har levande hos sig behovet av en daglig överlåtelse åt Gud. Att var och en ständigt behöver Guds förlåtelse — emedan han är en syndare. Genom den levande syndakänedommen öppna vi oss för Guds Ande och få kraft till att växa i vårt kristna liv. I det heliga samfundet

Kristi kärlek tvingar, icke vår.

Av professor Arvid Runestam.

Vi få icke stanna i självupptaget sysslande med vår egen själ's problem. Gud vill ha oss ut i sin stora saks tjänst. Vi få inte låta vårt ja till hans uppdrag vara beroende av vår tro, vårt mod, vår glädje, vår kärlek, utan av hans befallning och löften. När han säger, att han inte kan avvara vår tjänst, ha vi inte att fråga, om vår kristlighet duger. Att bli "förvandlad", det är att gripas av sanningen och väldigheten i Kristi sak, så att man kommer bort från sig själv och får sitt livs tyngdpunkt "utanför sig", för att tala med Luther. Vi stå icke ut med att ha vårt livs tyngdpunkt inom oss själva, i vårt nya liv, vår nya kärlek.

Många kristna klaga över sitt bristande intresse för människor, för att vinna dem för Gud. Varför? De rådfråga sin egen känsla. De finna, att de ingen riktig känsla äga för människor, som komma i deras väg eller stå i de-

ras närhet. Och så vänta de att gripa sig an med verket. — Se icke på nästan, om han är dig sympatisk, se icke på dig själv, om du älskar honom nog. Se på Jesu Kristi brådsökande ärende. Vår temperamentsbestämda kärlek till människornas yta, vår sympati och antipati, är ingenting att rådfråga. Den sviker i det avgörande ögonblicket. Petrus betydade friskt, att han inte skulle komma på fall. Det var vänskapens kärlek till Frälsaren som var så säker på sin sak. Jesus vet, att den sanna kärleken till honom ligger djupare: "Var och en som bekänner mig inför människorna..." Det är också den sanna kärleken till nästan, detta Kristi saks grepp om själen. Håll blicken stadigt fäst på Kristi sak och ärende, både när ditt eget hjärta anklagar dig och när du är villrådig, om du duger till "förvandlingstjänst" bland människorna.

Mitt möte med grupp-rörelsen.

Av Hildur Lindquist, Forshem.

Då jag skall försöka tala litet om allt vad jag upplevt genom min bekantskap med gruppens rörelsen tror jag att jag vill börja med glädjen. Den stora ändlösa glädjen, som liksom omsvepte mig under den första tid, sedan jag lärt känna den underbara väckelsen. Detta skedde för två år sedan, och det var genom boken "Endast för syndare" budskapet nådde mig.

Livet blev med en gång rikare och värdefullare än någonsin förr, och jag kände mig så innerligt tacksam och glad att just jag

som i går; samma tillgång till denna underbara levande kraftkälla.

Tänk, att detta var jag, som aldrig förut, trots alla trägna försatser, kunnat förmå mig att börja dagen i rättan tid.

Det var också jag, som sett så kritiskt på andra och tyckt att det varit så hopplöst med arbetet för Guds rike på jorden, därför att det var så dålig motsvarighet mellan lära och liv. Jag fick alldeles nog nu med att kritisera mig själv och se till att just jag gör vad på mig beror för att Guds

skap förvandlad till vänskap, och familjestrid till familjelycka. Tack vare bön och överlåtelse hade de fått Guds kraft med en oanad styrka in i sitt liv. De hade blivit tillitsfulla och frimodiga och fått ett oemotståndligt behov att hjälpa andra. Frisk, spänstig ungdom samarbetade med grånade kvinnor och män. Alla hade ett mål och en önskan: Att få berättas för andra om vad Gud hade gjort för dem, för att andra skulle kunna få del av samma liv.

Jag mötte en kristendom, som icke fogade sig efter omständigheterna och gav efter för nationella, lokala och personliga särintressen. Det var en kristendom med en personlig uppfordran och med en appell till det djupaste och bästa i mig. För första gången kom kristendomen med en utmaning till mig personligen. Det var till mig den talade. Och emedan jag icke hade mött några större krav och heller icke såg möjligheten av att några större krav kunde finnas, tog jag emot utmaningen. Jag beslöt mig för att försöka leva mitt liv efter Guds vilja. Och jag upplevde, att förvandlingen av mitt liv började — en förvandling, som sedan har pågått för varje dag.

Gud, som jag bara hade anat, hade blivit verksam i mitt eget liv. Jag kände, att Gud var mig nära i mitt vardagsliv och alltid tillstädes, när jag behövde honom för att kunna göra hans vilja. Jag märkte Guds Ande och Guds kärlek. Mitt samvete har blivit skärpt — mitt tal blev genast befriat från orena ord. Och jag upptäckte, att jag kunde vara mig själv överallt och icke som förr ta färg efter omgivningen. Jag var icke längre 8 eller 10 olika upplagor av mig själv.

Jag var mig själv men i ny gestalt. Och vad upptäckte jag inte nu! Orätt och oförstående, som jag menade mig ha blivit utsatt för, blev utstruket ur mitt medvetande, emedan jag insåg min egen skuld. Människor, som jag förr icke hade kunnat fördra och helst hade undvikit, gick jag

den sanna solidariteten kan bli en verklighet. Arbetsförtjänsten måste förlora sin dominerande plats i människornas sinne.

Först nu när jag börjar få makt över mitt egoistiska jag, kan jag sätta mig in i de sämst ställdas förhållanden. Det är, som om stora skyggglappar vore borttagna från mina ögon. Och emedan jag förstår dem, håller jag av dem, och emedan jag håller av dem, förstår jag dem. Emedan jag i Gud har mött målet och avsikten med mitt liv, ser jag nu, hur orättfärdigt det har disponerats över egendomen i förhållande till dem, som ägde litet eller intet. Det kommer att bli en andlig revolution den dag, tanken på vår egen materiella rikedom inte längre behärskar vårt liv. Den dagen komma också skrankorna mellan klasserna att falla. Klasskamp är tänkbar, endast där mammon är Gud. Jag ser därför fram mot den dag, då det solidariska samhället uppstår, emedan människorna låta sig inspireras av Gud.

Liksom jag har fått svar på de sociala motsättningarna, har jag också fått min syn på politiken och partistriden förändrad. Från att ha varit en oförsonlig förkämpe för en uppfattning i bitter strid mot andra, är jag genom den kärlek, som Gud låtit mig få del av, ur stånd till att ensidigt bekämpa andra längre. Förr var det en sann fröjd att slå ned på andra, emedan jag alltid vände mina krav utåt. Att jag själv uppfyllde de krav och de idéer jag kämpade för, tog jag som en självklar sak. Men Gud visade mig, att jag själv slog av på nog så många krav och ständigt gjorde saker, som jag fördömde hos andra. Jag upptäckte, att jag inte hade levat i enlighet med den lära och de idéer jag kämpat för, emedan jag hade saknat den kraft och ande, som skulle göra idéerna levande. Därför hade jag omedvetet riktat kraven mot andra och glömt mig själv. Det kostade minst. Men Kristus lärde mig att börja med mig själv.

Jag har icke gått ifrån mina i-

Varje konstnär gör ett verk av sina egna sjuksiga fantasier, och får kraft till att växa i vårt kristna liv. I det heliga samfundet skall därför allt det röjas undan, som skiljer mig själv och andra från Gud. För att detta skall kunna bli möjligt, måste varje enskild komma de andra till mötes i absolut tillit och kärlek. Inga fördomar, inga sociala skrankor få finnas här. Här står en för alla och alla för en i en brinnande kärlek till nästan. Upplevelsen av denna kristna gemenskap har givit mig tro på och förvisning om, att levande och erövrande kristendom är den största revolutionära kraft, som är människorna givna.

Det är detta, som sker idag, särskilt i diktningen. Alla känna plötsligt, att de måste skriva — ställa ut sin egen skröplighet och själanöd till beskådande. Det är, som om de ropade, att sådana äro vi, kan ingen hjälpa oss? Och flera och flera sluta sig till dem. Konsten har blivit ett hantverk, som bara fordrar ett visst minimum av skriftfärdighet. Om detta erkännes av en värld, som hade glömt Gud, kommer det att varsla om en konstens guldålder.

Till slut måste jag nämna det, som kanske alla mina intryck från detta år mynna ut i: den kristna gemenskapen — "de heligas samfund". Så som jag nu ser det, tror jag det riktiga är att kalla det "syndernas samfund". Det är förvandlade kristna människor, som ha kommit tillsammans i ett gemensamt behov att försöka utbyta erfarenheter och så ge varandra hjälp till att leva efter Guds vilja. Det, som förde mig fram till Gud, var syndakämnedom. Då jag för första gången i mitt liv såg mina egna konkreta synder rätt i ögonen, kände jag behovet efter Gud. Det, som skapar det heliga samfundet, är

och jag kände mig så innerligt tacksam och glad att just jag fick vara med och uppleva detta. Jag gladdes också över att jag nu äntligen funnit de människor jag sökt efter under hela mitt liv. Jag förstod också att jag skulle finna mycket mycket mera om jag vågade gå in på villkoren och tillämpa kraven.

Bakom mig låg ett helt liv uppfyllt av ojämnhet och fruktlös strävan efter att nå fram till den ljusa, starka tro, som jag visste skulle finnas, ty tvivlare hade jag aldrig varit.

Tänk om det nu äntligen skulle ha ett slut allt detta ångestfulla frågande, allt det tröttsamma arbetet med goda föresatser, som aldrig gav något resultat, ja hela detta slöa halvvakna tillstånd, som plågat mig så länge. Dubbelt plågad därför att jag betraktade mig själv som troende och även ville att andra skulle göra det fast jag kände hur olyckligt jag satt fast både i ett och annat.

Visst fanns det åtskilligt vid läsningen av nämnda bok, som gjorde mig betänksam, men jag hade ju auktoriteter att rådfråga och valde de tillförlitligaste; de vilka jag så att säga var uppfödd med. Luther och Fjellstedt hade så mycket att säga mig som jag aldrig märkt förut, och som väl stämde överens med gruppens budskap, och hos min gamla Tomas a Kempis fann jag till och med hur viktigt det är med en stilla stund var dag.

("Dagen.")

Gruppbild av "gruppare".

Oxfordsgruppare samlade i Oxford! I andra raden n:o 3 från höger d:r Buchman.

och jag kände mig så innerligt tacksam och glad att just jag fick vara med och uppleva detta. Jag gladdes också över att jag nu äntligen funnit de människor jag sökt efter under hela mitt liv. Jag förstod också att jag skulle finna mycket mycket mera om jag vågade gå in på villkoren och tillämpa kraven.

Bakom mig låg ett helt liv uppfyllt av ojämnhet och fruktlös strävan efter att nå fram till den ljusa, starka tro, som jag visste skulle finnas, ty tvivlare hade jag aldrig varit.

Tänk om det nu äntligen skulle ha ett slut allt detta ångestfulla frågande, allt det tröttsamma arbetet med goda föresatser, som aldrig gav något resultat, ja hela detta slöa halvvakna tillstånd, som plågat mig så länge. Dubbelt plågad därför att jag betraktade mig själv som troende och även ville att andra skulle göra det fast jag kände hur olyckligt jag satt fast både i ett och annat.

Visst fanns det åtskilligt vid läsningen av nämnda bok, som gjorde mig betänksam, men jag hade ju auktoriteter att rådfråga och valde de tillförlitligaste; de vilka jag så att säga var uppfödd med. Luther och Fjellstedt hade så mycket att säga mig som jag aldrig märkt förut, och som väl stämde överens med gruppens budskap, och hos min gamla Tomas a Kempis fann jag till och med hur viktigt det är med en stilla stund var dag.

Nytt ljus över gamla sanningar! Var hade jag haft mina ögon? Uppfödd med Luther, men ändå aldrig förstudd att på allvar taga första budet i lilla katekesen. O så dåligt det varit ställt med såväl kärlek som tro och tillit.

Framför mig låg en väg — "En övermåttan härlig väg." Som en törstande längtar efter vatten, så längtade jag efter att få taga del av de skatter som börjat lysa emot mig, då jag öppnade min bibel.

Jubel och fröjd att få vakna upp till varje ny dag och i tidig morgonstund tillförsäkra mig samma trygghet för dagen i dag

Den stora obeskrivliga glädjen jag fick erfaras de första månaderna var god att minnas, då jag åter befann mig nedanför "berget."

Kamp måste det ju bli, men inte en ojämnhet och tröstlös dylik, utan en målmedveten frisk kamp, som går att känna igen, betraktad i skenet av det nya levande ljuset. Svårigheter och problem finnas nu som förr, men de ha förlorat sin skarpa udd när jag, i allt som händer mig, kan skönja min Faders fostrande hand. Och fast jag måste avstå från de rika gåvor som gemenskap och delgivning kunna skänka, behöver jag dock icke känna mig ensam och onyttig. Jag tror, att Gud kan ha någon användning även för mig.

Över vardagslivet med allt dess arbete och många bestyr vilar numera ett förklarad skimmer av ljus och glädje.

Så som det kan och skall göra, då hjärta och händer lyftas dag efter dag för att taga emot av det härliga outtömliga förrådet: Föråtelse och nåd.

Hildur Lindquist.

"Det finns intet högre mål för ungdomens förmåga och energi än att skapa en ny världscordning utan klasshat, nationalhat och alla de destruktiva krafter, som ha fört oss in i vårt permanenta kristillstånd. Hur skall detta ske? Har inte allt blivit provat? Jo allt utom en aktiv kristendom. Jesus Kristus är i stånd att revolutionera världen till hälsa och fred. Det sker genom förvandling av människor under ledning av Den Helige Ande. Den enda möjlighet till enhet och gemenskap för mänskligheten är lydnad i ett stort korståg för Guds rike. Du är enda vägen. Det finns intet annat hopp.

Ronald Fangen.

“Vi kristna” och grupp- rörelsen.

Av adjunkten, pastor
GOTTFR. LIDIN,
Jönköping.

För ungefär ett år sedan kom jag att läsa en liten bok om grupprörelsen, skriven av en engelsk präst. Det som grep mig starkast i den boken var ett litet kapitel, där författaren talade om att han genom grupprörelsen lärt sig se sin uppgift som präst i nytt ljus. När han såg tillbaka på sin prästerliga gärning, kunde han visserligen med tacksam glädje finna, att han många gånger fått bli andra till hjälp i andliga ting. Men han hade ej kunnat bli ett verksamt redskap i Guds hand till en radikal livsförvandling.

En av orsakerna härtill var, att han helt enkelt ej hade vågat vänta någon sådan förvandling. I sin förkunnelse och sin själavård hade han framför allt talat om nödvändigheten av att låta Gud föstra och leda själen, för att den därigenom skulle stilla växa i nåden. Detta var ju fullständigt riktigt, när det gällde människor, som redan lämnat sig helt åt Gud. Men han hade ej velat eller vågat se den sanningen, att en stor del av dem, som bekände sig vara kristna icke hade tagit steget fullt ut och lämnat sig åt Gud. De voro kristna med förbehåll. Därför behövde de en ny start. De behövde helt enkelt omvändelse.

När jag läste detta, och när jag samtalade med författaren, blev den gamla frågeställningen om uppfostrings-kristendom eller omvändelse-kristendom levande för mig. Klarare än förr såg jag, att det här ej var fråga om ett antingen — eller utan om ett både — och. Först omvändelse, sedan fostran och växande i nåden. Med förödmjukande klarhet tedde sig den sanningen för mig, att när det i stället för växande ofta blev stillastående i mitt kristna liv,

Vad har hänt?

Av författaren
OLOF SEGER,
Viggbyholm.

Det kan icke beskrivas, endast antydast. Men så mycket kan sägas, att "Gud har vänt sitt ansikte till oss." Något på samma gång enkelt och oerhört har hänt.

Den unge och tvehågsne vittnar om att han som en ny Jeremias måst glömma sin ungdom och bristande förmåga. Hans hjärta har blivit vidrört av den makt, som förmår oss att glömma det oväsentliga och att se det nödvändiga. Och på det sättet har den unges syner och drömmar tagit gärningens gestalt.

Den tvivlande, den på Gud och människor besvikne har ryckts upp ur sin vanmakt. Han har fått erfara, att besvikelsens förlamande grepp släpper sitt tag, när vi överlåta oss med allt åt kärleken — Gud.

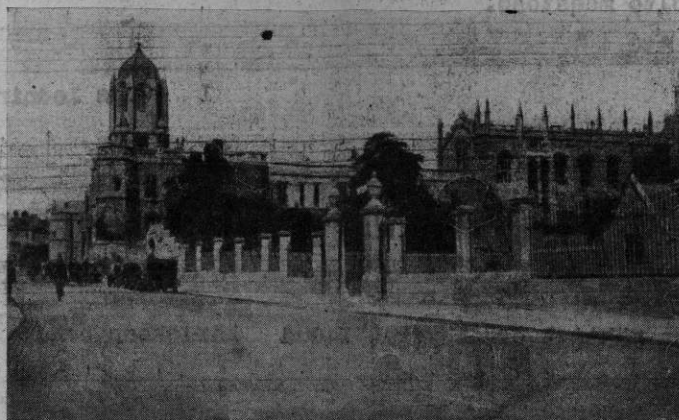
Den orene har känt ljuset från Guds ansikte som en ny, befriande makt i sitt liv. Och han har fått lust att leva i befrielse för sig och andra från en nära nog självklar fångenskap. Livet har fått ett nytt värde, och han ser framtiden som en möjlighet att avslöja något av den nya, rika meningen han funnit.

Den kunniga och vetande katedermänniskan har också träffats av en stråle från det eviga ansiktet i tiden. Han har känt sig besvärad av beröringen, som då en solglimt under lösning faller oss i ögonen. Men han har måst stanna och släppa till sig själv åt det ljus, som rört vid honom. Och så har hans förstånd ingått förbund med en ny vilja och känsla. Han har blivit sig själv och gett sitt liv åt Gud och människor.

Förkunnaren, han som haft en sådan myckenhet av ord att strö ut bland människor, har hindrats i sin gärning. Värmen, andedräkten från Guds ansikte, har kommit in på honom. De många

Vägen till Oxford.

Av pastor Ruben Melin, Vargön.

Exteriör av Christ Church.

Den väckelse, som Guds helige Ande nu låter gå över världen, har fått sitt namn av staden Oxford. Den kallas Oxfordrörelsen eller ännu rättare Oxfordgruppen, ett namn som tidningarna gävo några av rörelsens pionärer under en kampanj i Sydafrika. Namnet är på ett vis missvisande och stöter många. Och dock är det riktigt, att rörelsens namn knytes till Oxford, det brittiska imperiets andliga högborg, John Wiclifs och John Wesleys stad, ty Oxford har varit och är alltför ett denna händelses centrum. Där ha under årens lopp väldiga skaror av människor samlats, och i dess gamla förnämliga college's med anor från medeltiden har många fått möta Kristus.

I de verkligt underbara college-trädgårdarna ha människor från olika nationer, raser och klasser fått göra sin Emmausvandring — sett och känt igen Kristus och gått därifrån brinnande för Kristi sak.

Ett house-party i Oxford är en säregen upplevelse. Icke för idyllens skull i den gamla staden men för den skakning, för att icke säga jordbävning, det oftast har med sig.

Den som kommer till ett house-party i Oxford kommer icke till "stilla dagar". Han får det säkert icke lugnt och skönt. Han blir grundligt omskakad, får en ny syn på sig själv, sin Gud och de uppgifter. Han vill betro honom

I sommar blir det åter house-party i Oxford den 1—14 juli. Var och en som har möjlighet därtill bör givetvis resa dit. Det är av stor betydelse för Oxfordgruppens kommande fälttåg i Sverige att så många som möjligt lärt känna rörelsen just i Oxford och där kommit i kontakt med dess ledare. Inbjudningar kunna erhållas genom hänvändelse till The Oxford Group, Browns Hotel, Dover Street, London.

Till sist kunna några ord av Canon Streeter vid Queens College, en av Oxfords skarpaste hjärnor anföras. De må stå såsom ett välkommen till sommarens house-party.

"Välmenande människor tappa i vår tid modet, då de se det ena systemet efter det andra misslyckas — de system, på vilka politiska och sociala idealister hade litat så säkert. I vår tid, liksom på Erasmus' tid, behöver världen något mera, än han och hans gelikar kunde giva. För fyra hundra år sedan blev Martin Luther kallad av Guds Ande till att giva världen detta "mera". Det är min fasta tro, att Oxfordgrupprörelsen på samma sätt har kallats att giva världen något, som vetenskapsmän och intellektuella, sådana som jag, icke hava förmodat att giva den."

När vägen går till oxford, så betyder det nytt liv.

Vad annat är det vi alla behöva

Oxford och politiken.

Av redaktör
FREDRIK RAMM,
Oslo.

"Slumpen" har på sista tiden sammanfört mig med en hel del människor med stort social-politiskt intresse. De ha alla varit mer eller mindre radikala, ja, till och med revolutionära i ordets vanliga betydelse, men en sak ha de alla haft gemensamt: ett ofta teoretiskt men dock intresse för kristendomen.

Alla ha de frågat mig om de kristnas ställning till den sociala frågan och alla ha de tagit "den sociala frågan" såsom en politisk programpunkt. — Det är icke min mening att med dessa rader föreslå ett eller annat kristet program för att på det sättet lura folk att bli kristna. Men en sak har jag på sista tiden fått klar för mig, och det är, att de kristna icke kunna skjuta den sociala frågan från sig. Jag menar då icke "den sociala frågan" såsom programpunkt utan jag går mycket djupare genom att låta kravet på "absolut kärlek" till min nästa giva svaret på frågan. På så sätt blir lösningen också radikal och revolutionär, men på ett helt annat sätt än om man höjer skattekronan och ålderdomspensionen och rationaliserar banker och kollektiviserar jordbruket. Ty inte en enda av dessa anordningar har någon som helst betydelse om icke sinnelaget har förändrats, och förändras sinnelaget så kunna de där anordningarna vara överflödiga utom som rent praktiska...

Jag har sagt detta till mina radikala och revolutionära vänner, och de ha svarat, att min syn på saken är reaktionär. Jag har nämnt det för mina konservativa vänner, och de ha sagt, att min inställning är kommunistisk. Och de, som känna mig så väl, att de tar sig friheter mot mig, de antyda, att jag därtill är hopplöst

Revolten mot "det allmänna".

Av kyrkoherde
ERIK PALIN,
Rudskoga.

Detta låter kanske betänkligt, och det är betänkligt med det allmänna — i kristendomen. Sören Kierkegaard förde på sin tid en skoningslös kamp mot det, och i våra dagar har grupprörelsen förnyat angreppet. Jag finner mer och mer, att här ligger ett av de försätligaste hindren för Kristi verk. Vi ha haft en märklig fruktan för det konkreta och aktuella i kristendomen och i stället gjort den till föremål för allmänna betraktelser, utläggningar och beskrivningar. Det kristna livet har rört sig i allmänna och vaga former. Viljan har syftat mera till allmänna mål än till angrepp på bestämda punkter. Den religiösa känslan har brett ut sig och förtunnats ända till allmänreligiositet.

Mot detta allmänna satte Kierkegaard vad han kallade "det existentiella". Det är blott ett annat uttryck för vad vi kalla livet, detta att kristendom icke är en from eller religiös livshållning i allmänhet utan betecknar ett Guds ingripande i det aktuella livet, just i det läge där jag befinner mig. Oxfordgruppen har lärt mig att se en fara och en dom i min flykt till "det allmänna". Såsom Jesus förkunnade evangelium och hans apostlar efter honom, finns icke något utrymme för allmänna resonemang eller allmänna stämningar, utan där är allt tecknat i skarpa och klara linjer. Där gäller det på varje punkt att vara saklig och "existentiell."

Det kan icke bli någon kristen framryckning i vår tid, förrän vi tagits ut ur det allmänna och få mod att gå den konkreta verkligheten in på livet. Först vår egen verklighet. Den gamla människan är en mästare också i dimbildningens konst. Hur snart ha vi icke

det i stället för växande ofta blev stillastående i mitt kristna liv, berodde detta därpå, att också jag var kristen med förbehåll. Därför behövde också jag en ny start, en ny överlåtelse. Jag behövde det både för mitt eget andliga liv och för att kunna hjälpa andra att finna Gud.

Men författaren till den bok, jag här åsyftar, talar också om en annan orsak till att han ej kunnat hjälpa andra fram till full och hel avgörelse för Kristus. Det var hans egen synd. Det fanns så mycket, som skilde honom från Gud och från de människor, Gud fört hans väg. Och där hade han lärt sig se den egentliga orsaken till att hans liv ej blev till välsignelse, som Gud ville. Jag såg, att också detta gällde mig. Högmot och stolthet, bitterhet och avund skilde mig från min nästa, obekänd synd skilde mig från Gud. Med Guds hjälp måste det bli annorlunda. Ty en kristen uppgift — vare sig han är präst eller ej — är att vinna andra för Gud. Och Gud kan ej begagna oss som själavinnare, om vi ej av egen erfarenhet kunna vittna om vad Gud gjort för oss och med oss. När vi stå där hjälplösa och famlande inför människor, som vi önskar vara till hjälp och som också ville få hjälp att nå gemenskap med Gud, då blir vår egen synd och andliga fattigdom mera levande än eljest. Då se vi, att det finnes så mycket hos oss, som är till hinder för Guds rikets växt. Och återigen blir kravet på förnyad överlåtelse levande.

För någon tid sedan fick jag den frågan riktad till mig, varför grupprörelsen kommit att betyda så mycket för människor, som sedan länge levat ett kristet liv. Svaret ligger till en del däri, att grupprörelsen har visat oss, att den gräns, som göres mellan världens barn och Guds barn många gånger är dragen av religiös självgodhet och fariseism. När grupprörelsens väckelse går fram, riktar den sig därför både till människor, som kalla sig kristna och till människor, som gärna stoltsera med namnet moderna hedningar. Vi behöva alla se vår synd klart och skoningslöst i ögo-

dräkten från Guds ansikte, har kommit in på honom. De många orden har tagits ifrån honom. Och i den nya lusten att bli helt genomträngd av anden har han inte ens saknat dem. Han har fått se Kristus i ny gestalt och blivit hans inbjudare till bröllop, till levande gärning bland människor.

Och den som väntat på Guds rike har likt gamle Simeon viskat något om tjänaren, som kan gå i frid, sedan han sett frälsningen i ansiktet. Men så har han glömt ålder och uthållig väntan och blivit ung på nytt. Vilan han sökte har han funnit i intensiv verksamhet.

Det har hänt, att ett nytt tempel börjat byggas, ett tempel icke bara för sång och predikan, utan för rätten människor emellan. Och lagen, som utgår därifrån, är framsprungen ur absolut ärlighet, renhet, sanning och kärlek. Dit ha människor kommit och skola komma för att ge sig själva i det stora tempelbygget. Den gemensamma glädjen är deras sång.

nen. Mer än en, som vuxit upp under intryck av gammal väckelsefromhet, har vittnat om att han känt igen mycket i grupprörelsen. Framför allt känner man igen omvändelsekravet och den ärliga och allvarliga synen på syndens makt och realitet. Och det är detta, vi kristna behöva möta på allvar, ty det har brustit i helhjärtenhet, lydnad och nit för Guds rikets växt i vår kristendom. En politiker har en gång sagt, att han inte kunde tänka sig en större och mera genomgripande revolution än den, som skulle ske, ifall kristna människor gjorde allvar av sin tro och läte sin bekännelse präglade livsföringen. Det är ett förödmjukande omdöme, men det är omöjligt att komma undan allvaret i de orden. Grupprörelsens budskap till oss, som vilja bära det kristna namnet är först och främst en dom över all halvheter i vår kristendom. Det är också en dom över vår kristna självgodhet. Ty trots bristerna i vårt kristna liv ligger frestelsen till fariseism så snubblande nära för en kristen. Uttrycket "vikrist-

grundligt omskakad, tar en syn på sig själv, sin Gud och de uppgifter, Han vill betro honom med i världen.

Christ Church i Oxford.

Två etapper

(Forts. från sidan 2.)

takt med Gud bli aktiva, ty en sak, som man arbetar för i gemenskap med andra besjälade av iver för dess framgång, utlöser ett helt annat intresse än att bara höra om den. Och på det viset blir kristendomen till en lust och glädje. Det är ett olycksdigert drag hos våra utformningar av den, att den så ofta kommit att få prägeln av tung plikt, av vanemässighet och glädjelöshet. En ung gosse, som nyss tog studentexamen, sade till sin oroliga, troende mor: »det är klart, att jag skall gå samma väg som du, men jag kan väl få ha lite roligt först». En sådan replik belyser läget bättre än många ord. Blir det att vara kristen ett härligt äventyr, något i släkt med idrottens kraftanspanning, så behöver man ej tillgripa

na" får inte så sällan en prägel av överlägsenhet, som verkar fränstötande på ärliga och sökande själar. Också det bristande brodersinne, som kristna människor så ofta visa gent emot varandra och mot andra samfund har varit till oberäknelig skada för Guds rikets sak. Grupprörelsen visar oss den hoppfulla synen av ekonomiskt sinnelag i praktiskt handlande och verksam självavinsnargärning. Därför ha vi inte rätt att stå där avvisande, försiktiga och ängsligt kritiska inför den väckelse, som nu kommer. Guds Ande är på färde. Vi måste allvarligt bedja, att vi kristna ej måtte bli till hinder för Hans verk.

betyder det nytt liv. Vad annat är det vi alla behöva — och vår värld?

gökottor och dylikt för att fångla ungdomen.

Det vimlar av människor olyckliga var på sitt sätt, som Jesu evangelium meddelat på för var och en lämpat sätt skulle kunna frigöra och hjälpa, disharmoniska, nervösa, ofillfredsställda människor, sådana som ej få något ut av sitt liv, som bära på utlåtade »komplex» eller äro trollebundna av fixa idéer eller av själviskhet. Det är långt ifrån ont om bedjande själar, som anse det som det långtansvärdaste av allt att få bli gudomliga redskap till att hjälpa sådana men som intet kunna uträtta. Guds ansikte liksom höljes av en täckelse; han tycks ej höra bönen. Förödmjukelsen kännes svidande att ej få vara med, när nya liv födas. Var finns hjälp? Det är förlätligt, om man i ett sådant läge låter blicken gå ut över landets gränser. Finns det en ljusning därute i det av skräckens och hatets demoner besatta Europa? Många tro sig hava funnit en sådan i grupprörelsen. Vad är då naturligare än att säga som den macedoniske mannen: »kom över och hjälp oss!»

Varför vill man ej komma? Äro vi mindre värda att hjälpa än våra grannar? Naturligtvis icke, men dr Buchman har utan tvivel rätt: vi äro ej mogna. Hur skall det förstås?

En parallell från Nya testamentet kanske kan belysa. Sista gången Jesus var tillsammans med lärjungarna före himmelfärden sade han till dem, sedan han givit dem förhållningsord för framtiden: »Men stannen kvar här i staden, till dess I från höjden bliven beklädda med kraft». De gjorde så, som vi veta, och levde avskilt inom sin lilla församling. Det står intet om någon förändring hos dem, förrän pingsten kom med sin stora upplevelse. Men sedan byttes

tar sig friheter mot mig, de antyda, att jag därtill är hopplöst dum som på allvar kan mena något så omöjligt. Men bägge parterna få något att tänka på, då jag påminner dem om att för 15—16 år sedan sade de detsamma om dem, som trodde på Hitler och Mussolini. Och vem av de förfinaade filosoferna i det gamla Rom skulle överhuvud taget ha brytt sig om att dryfta möjligheten av att en död fantast på ett kors skulle komma att betyda mera för mänskligheten än hela kejsarrikets pomp och prakt. Men vem förnekar i dag, att när det nya romerska riket har fallit i grus Jesus Kristus skall betyda detsamma för syndare som Han betyder i dag... Icke heller till detta har mina politiska vänner något att invända, och det är rent märkvärdigt så tysta de bli, när jag »fantiserar» om levande kristendom i politiken...

Hur ska vi då komma därefter?

Jag upprepar de svar, jag tidigare gett till höger och vänster och som jag skrivit om: De politiska partierna och därmed de sociala frågorna måste kristnas ifrån genom att den enskilde politikern föres fram till Gud! Och detta är en av de stora uppgifterna inom politiken av i dag och det enda effektiva sätt, på vilket de kristna kunna ta upp den sociala frågan.

(Ur "Dagen".)

försagdheten i tillförsikt och målmedveten aktivitet, och de blevo livsförvandlare av stora mått. Bland svenskarna, som voro i Ollerup i påskas och som d:r B. kom i beröring med, skulle nog åtminstone en del kunna jämföras med lärjungarna efter den första påsken, och jag tror, att vi grupprörelsevänner i allmänhet på denna sidan Sundet och Kölen i stor utsträckning befinna oss mellan påsk och pingst.

Ollerup betydde en hälsosam förödmjukelse, i varje fall för mig; jag fick stryk, som fru Snellman uttryckte det, fick klart för mig, att det ännu återstod åtskilligt att överläta. Hur är det t. ex. med vårt ansvarsmedvetande?, med vår sorg över att så många omkring oss stå främmande för Gud? Hur mycket vill vi omaka oss för den skull? Det förefaller, som om våra nordiska fränder hade hunnit längre. Jag hörde t. ex. en rörande historia om ett par hundratal norrmän, som målmedvetet förbere-

är en mästare också i dimbildningens konst. Huru svårt ha vi icke att få riktigt slag på, vad som fattas oss. Den helige Ande skall upplysa oss om, att varken vår synd eller Guds förlåtelse är något »allmänt» utan något i högsta grad bestämt och individuellt. Ha vi blivit lösta här, så skola vi gå vidare och finna, att i Andens värld är allting konkret och personligt. Ingenting är »allmänt». Jag måste satsa mitt liv för bestämda syften: Guds syftemål, som aldrig äro vaga och konturlösa och allmänna utan betyda avgränsat klara uppgifter, som Han visar mig under det dagliga samlivet med honom. Den helige Ande revolterar mot »det allmänna.»

da sig att i tidens fullbordan komma över och hjälpa oss. Och flera av vittnesbörden från danskarna syntes mig tyda på att där fanns sådana, som hade tillryggalagt mellanstadiet mellan påsk och pingst. Innan vi gjort det, kunna vi lika litet som lärjungarna uträtta något, och det vore ej rätt att yrka på att våra vänner skola komma hit och starta houseparties, även om från viss synpunkt skäl trots allt kunde tala därför, t. ex. att önskvärda personer av nyfikenhet skulle förmås att deltaga och så vinnas. Men om de starka vittnesbörden från svenskar utebleve, om förvisningen om vad Gud kan uträtta ej finge tillräckligt övertygande uttryck, om våra erfarenheter av gemenskap, ledning och livsförvandling vore för knappa och bleka — då skulle en av de viktigaste förutsättningarna för framgång saknas.

Vad vi ha att göra är således att på fullaste allvar ställa oss under Guds ledning och ge upp allt motstånd och på så sätt söka bli delaktiga av den kraft, som pingstens ande förlänar. Människor känna sådant instinktivt. Har man kommit därefter, lär det enligt grupprörelsens erfarenhet ej komma att tryta arbete av det slag, som här varit på tal.

Nils Bergsten.

INGENJÖR KAUKO KUOPPA-
MÄKI, HELSINGFORS:

Ollerup — ett vittnesbörd
om fysisk och andlig kraft.

Före denna märkvärdiga påsk 1936 var Ollerup mig obekant. Har nu fått erfara, att detta namn länge i Norden, även i Finland, utgjort en symbol för tron på seger genom målmedvetet ar-

En kristen världsrevolution

(Forts. fr. 1:sta sid.)

är ruttet och odugligt. Det kan inte motsvara de krav, som nu ställas på det. Och det är ovärdigt den nya människan att leva i ett sådant samhälle. Därför behövs det revolution, som skapar om samhället från grunden. Och de mena, att när de få bygga upp samhället från grunden, då skall det duga. Men i själva verket blir det lika odugligt, eller rättare: än odugligare, ty de glömma det, som var det värdefullaste för de generationer, som byggt upp vårt samhälle. Eller de ha kanske med förakt kastat bort det. En sådan revolution behöva vi ej. Den vore en förbannelse. Men den kan komma, och kommer förvisso, om inte en annan revolution i folklivets värld och andelivets värld får ske först.

En andlig revolution behövs. Det behövs en revolution, som bryter ned murar, som vi byggt upp, som ger plats åt något, som hittills haft för litet plats i vårt samhälle och vårt samliv. Ordet revolution låter bra kraftigt för våra öron. Och det är ovant i detta sammanhang. Men det betyder här, att "det tjocka jaget" blir avsatt från sin härskaretron, både i vårt privata liv och vårt samhällsliv och i vårt församlingsliv. Och att Kristus får bli den rådande och bestämmande. Vi ha så vant oss vid livet, som det nu har gestaltat sig för oss i alla våra dagar. Och vi melar kanske, att allt är bra, som det är. Man kan så vänja sig vid trasor och smuts, att man inte längtar efter det, som är helt och rent. Man kan bli nöjd med trasor och finna sig i bara trasor. Det är intet livstecken. Man kan komma därhän, att man nöjer sig med blott andliga smulor, med det minsta möjliga. Då ha vi blivit människor, för vilka det bara finns jordiska ting, vi ha blivit vanekristna, som inte ha något levande behov av Gud och den Hans sänt, inte av gudstjänsten eller Guds ord, inte av bönen eller nattvarden. Och vi kunna också vara nöjda med minsta möjliga,

och vilja inte göra något för att få människor till Guds hus och till Guds ord. Sådant är kanske läget på många håll just i dag. Det behövs en "revolution", för att tala med Gruppörelsens terminologi, en revolution till liv, till nytt andligt liv i själarna och församlingarna.

Varför just nu? Vem kan ge svar? Vi se bara endels. Vi gå med våra funderingar och tankar. Endast Gud vet, när den rätta stunden är inne. Men är inte marken beredd nu? Har inte Gud sänt sina andliga torrtider, för att få oss att förstå, att det inte kan gå på detta sätt längre. Likgiltigheten griper omkring sig. Den tränger in i den kristnes eget liv. Den hotar att ödelägga församlingen. Se vi inte detta, och lida vi inte och vänta vi inte på något nytt? Jo, vi se det, vi lida och vi vänta. Nu måste något nytt komma. — Och vi se partistrider, inte bara i riksdagen och i det politiska livet, vi se det bland de kristna, huru de förnötta sin kraft på att motarbeta varandra, att fördöma varandra, tala illa om varandra. Andligt partisanne, andligt högmod, andlig egenrättfärdighet är en av vår tids svåraste synder. Intet annat kan övervinna detta än en "revolution". Det betyder, att Kristus blir trodd och tagen på orden, konsekvent och helhjärtat, att Kristus blir frigjord, lössläppt i våra egna hjärtan och i församlingen och i kyrkan. Så att han får verka det, han vill verka. Och det är detta, vi mena, när vi tala om revolution. Då kommer något nytt, men också först då. Då förvandlas inte bara den enskilda människans liv, utan också församlingens liv och samhällslivet. Ty Kristus brukar inte lämna något livsområde i fred för sin förvandlande makt. Han drar in allt inom sfären av sitt förvandlande, livsskapande inflytande. Denna "revolution" kan komma på ett helt annat sätt, än vi menat eller väntat eller hoppats. Men den kommer med en förnyelse, med nyvaknat andligt liv, om den

Brobyggarnas sång.

Skriven för Oxfordgruppens möte i Ollerup i Danmark.

Tempo di marcia. Molto maestoso. George M. Fraser.

I Guds ledning trygga
 på Guds grund vi bygga bron, som skall hatets svall
 mäktigt öfverbygga. I Gud kärlekens band gör till
 ett hjärtan och land! Vad tro rår bygga, kan
 in-tet rygga. Hand möter brodershand. Bron
 slås från land till land.

Inga gränser känner bron, vars båge spänner
 Över hat, tvist och gnat. Alla bliva vänner.
 Bygg bro — det är vårt kall! Kristi här, framåt du skall.
 Vad tro rår bygga, kan intet rygga.
 Hand möter brodershand: Bron slås från land till land.

Stora syner skådas. Andens tider bådas.
 Sänd oss, Gud, med Ditt bud! Låt vårt liv benådas!
 Din ande dag för dag tale själv genom vårt jag!
 Vad tro rår bygga, kan intet rygga.
 Hand möter brodershand: Bron slås från land till land.

(Övers. fr. danskan av Siri Dahlquist).

volution blir det, när jag börjar tillämpa dessa Kristi krav på mitt eget livs alla förhållanden.

Behöver jag Kristi revolution?

Jag svarar ett obetingat ja. Ingenting behöver jag bättre. Jag måste bryta med varje synd, som jag vet om och som jag ser står i vägen för Gud i mitt liv. Jag måste släppa till min vilja tum för tum åt Gud. Ty revolutionen för Kristus i mitt liv är ej något, som undanstökas på en gång. Jag måste dagligen leva under Kristi revolution.

Du tycker det låter farligt, men det är något mycket stort. Är du villig bara, så hjälper dig Gud?

Genom Kristus förvandling föras den kristna revo-

den innevarande dagen är den bästa att handla på och därför att världen är mogen för och längtar efter ett befrielsens budskap och därför att du och jag i så fall kunna ha tillfälle att göra vår insats i denna revolution.

Sture Persson.

Ett förvandlat liv

(Forts. fr. 1:sta sid.)

freden härskar — där förhållandet mellan man och kvinna blir vackert och rent.

Gud manar oss till krig — vår lilla här måste bli stor och stark för att övervinna världen. Vi som redan äro soldater i Hans armé

Oxford-böcker.

Böckerna om Oxfordgruppörelsen ha spelat en mycket stor roll i väckelsens framträdande. Otaliga äro vittnesbörden om de vittomfattande verkningar studiet av denna litteratur åstadkommit i enskilda människors liv. Därvid är det att lägga märke till, att Oxfordgruppen icke själv som sådan står bakom några av dessa böcker, utan det är människor, som genom gruppens budskap upplevt genomgripande förändringar i sina liv, som sedan ha nedtecknat dessa, och så fått bliva till välsignelse för andra.

Här vill vi nu lämna några uppgifter på de mest kända och uppskattade av Oxford-böckerna, som under senaste åren utkommit på svenska och danska.

Främst i raden står alltför A. J. Russells "Endast för syndare" (For Sinners Only). Det journalistiskt schvungfulla språket tillsammans med det levande, för att inte säga spännande innehållet har gjort denna bok världsberömd. Den ger en god inblick i Gruppens arbetssätt, budskap och historia. Om inte uttrycket missförstås, skulle den kunna kallas "Apostlagärningarnas" fortsättning i vår tid skriven på vår tids språk.

En annan bok, som fått bliva till hjälp för många läsare är Harold Begbies "Förvandlade liv" (Life Changers). Den innehåller en rad berättelser om olika människor, som genom Oxfordgruppens budskap om en allt förvandlande kristendom upplevt dess seger i sina liv och därigenom fått bliva "livsförvandlare" i Kristi tjänst. Den är en av de tidigaste utkomna böckerna om Oxfordgruppen.

Detsamma gäller Geoffrey Ailens "Han som kommer" (He That Cometh). På ett gripande, hjärteransakande och personligt sätt framställer författaren sin upplevelse av en levande kristendom, som han mött den inom Oxfordgruppen. Lidelsefritt men inte desto mindre uppfordrande ställes läsaren inför Kristi omutliga krav, som inte veta om något "både — och" utan endast "antingen — eller".

En liten men klarläggande bok om Oxfordgruppens arbete och grundläggande principer är D:r Sverre Norborgs "En märklig världsväckelse". Den har utkommit i många upplagor

dikningar över Oxfordgruppörelsens grundtankar. Vidare "Vifariseer", "Om det tjocka jaget och dess överlättelse" samt nu senast "Fader vår". Tidigare har även utkommit "Ångest", en liten tröstebok för moderna människor.

En författare, som måste nämnas i detta sammanhang, är den engelske prästmannen Leslie D. Weatherhead. Hans böcker utmärkas av psykologisk skarpblick och den erfarne själasörjarens erfarenheter. På ett okonstlat och lättfattligt språk delar han med sig av sina värdefulla upplevelser och ger den spörjande de råd, som han söker. Hans mest kända böcker äro: "Kristen på allvar", "Huru skall jag finna Gud" — även kallad "Oxfordgruppens katekes" — samt "Psykologien och livet", som dock inte får räknas till Oxfordlitteraturen, men ger en god handledning i själavård.

Vi äga även på svenska två samlingar av uttalanden av kända män och kvinnor om deras möte med Oxfordgruppen. Den ena är en översättning från danska och heter "Vårt möte med Oxford-Gruppen" den andra från norska och betitlas "Vad jag fått av Oxfordrörelsen" (Hvorfor jeg tror på Oxford-Bevegelsen).

På danska språket finnes en hel del litteratur — både original och översättningar — som ännu inte har översatts till svenska. Här nämnes endast några av de mest kända och läsvärda. "Hverdagens Herre" av prof. i romanska språk vid universitet i Zürich, Theophil Spoerri. "Kirken på march" av Halvdan Helweg, sognepräst vid Helligaandskirken i Köpenhamn. "Oxfordbevegelsens tankar bibelsk belyst" av stiftsprovst Henry Ussing. Den senare rekommenderas särskilt till den, som vill lära känna det bibliska underlaget för Oxfordgruppens principer. "Hvad er Oxford-Gruppen" av En Laegmand med en Notesbog, förord av prof. L. W. Grensted. "Skal Kirken omvende sig?" av Samuel M. Shoemaker. "Sjælepleje" av H. A. Walter. Innehåller råd och anvisningar för det personliga arbetet. "Kir-

sant, inte av gudstjänsten eller nattvarden. Och vi kunna också vara nöjda med minsta möjliga, när det gäller kyrkans arbete, nöjda om åtminstone några komma inom hörhåll. Vi orka inte

bete, särskilt arbete för fysisk hälsa, från och med senaste påsk även arbete för uppbyggande av andlig kraft.

Intrycket av de tio dagarna i Ollerup symboliseras i en gymnastikuppvisning annandag påsk vid ett av de sista oxfordmötena i den stora stadionhallen. Ett tjugotal unga bondpojkar uppförde i flytande tempo under ledning av Nils Buck en serie av gymnastikrörelser. Ollerupmötena fortskred dag efter dag från den första stilla stunden om morgonen, på samma sätt möte efter möte, och hela dagen igenom med gemensamma måltider och personlig samvaro. Den stränga rytm, som band samman dessa gymnasters uppvisning etc. till en enda serie av spänstiga rörelser blev även som symbol för den laganda, som vi beundra i våra ledares smidiga kamratskap, och utan vilken det hade varit svårt att tänka sig denna stora massa människor leddas av Gud.

Lydnaden, med vilken dessa gymnaster följde sin ledares kommando blev som en symbol för den disciplin, som är nödvändig för att få ett houseparty att bli en dylik framgång. Och sesam för det hela ligger väl däri, att varje individ i ett lag, eller en gymnastikgrupp bär en känsla av ansvar för det hela. Och ansvars känslan fostrar ledare.

Det är laganda, som även Oxfordarbetet i Finland främst behöver, och "Ett starkt lag" blev lösen för vårt arbete efter hemkomsten från Ollerup. Vi äro lyckliga, att vi blevo i tillfälle att skicka ett lag även till houseparty't i Modum. Dylika houseparties äro det kraftigaste medlet för smidandet av en stark samhörighetskänsla i den Helige Ande, en samhörighetskänsla som sträcker sig icke endast till den egna nationen men även till andra nationer.

väntat eller hoppats. Men den kommer med en förnyelse, med nyvaknat andligt liv, om den kommer från Kristus. Den kommer med nytt liv, ny tro, ny glädje, nytt mod, ny arbetsglädje, ny erövrarglädje. Elden sprider sig från man till man, från församling till församling. Det är som när vårdkasarna tändes i forna tider och sände bud om stora händelser. Så skola nya vårdkasor bära bud om att Guds tid har kommit, att Guds strid har börjat, Guds erövringsstrid i vår kyrka och i våra församlingar, i våra hjärtan. "Snart komme den tiden, o Jesu." Vill Du detta, min läsare? Du skall svara med orden:

"Låt mig bli en pil på din båge, en pil, som flyger åstad lik flammande ljungeldslåge mot fiendehärars rad! Låt mig bli en hammare, svingad mot falska gudar av dig, en budkavel, örnsnabbvingad, som bådär till Herrens krig."

Paul Melin.

KOMMINISTER DAVID MELIN, NYKYRKA:

"Vackra förklaringar behövas ej nu. Kristus uppenbarad i sin kyrka — en sådan predikan förstår världen i dag."

Kristen revolution, det betyder att vi gå in under Kristi krav: absolut ärlighet, renhet, osjälviskhet och kärlek. Det betyder att låta dessa Kristi krav gälla på nytt. Ett ord ur en av de sista söndagarnas predikotexter blev levande för mig: Jesus säger: "Om I hållen mina bud, så förbliven I i min kärlek."

Vi måste hålla Kristi bud. Endast så förbliver vi i hans kärlek, i hans gemenskap. Att kraften hos oss kristna ofta är ringa, beror det icke på att vi ej hålla vår Mästares bud och därför icke förbliva i hans gemenskap?

Kristen revolution, det är att låta Kristi bud gälla på nytt.

Men det ha vi väl gjort förut? Är det säkert? Är du absolut ärlig och sann? Är du ren? Är du osjälvisk och kärleksfull? Re-

Genom Kristus villig bara, så hjälper dig Gud? niskan föres den kristna revolutionen ut bland människor, ut på arbetsplatserna, in i fabriker, in i hemmen. Kristi revolution går fram bland arbetande och semesterfirande människor. Den rensar upp och låter överallt världens rena vind blåsa.

Men varför just nu?

Just nu väntar världen se människor, för vilka Kristus är en verklighet. Vackra förklaringar göres oss ej behov av nu. Men Kristus-liv, Kristus-människor, Kristus uppenbarad i sin kyrka och församling. Kristus uppenbarad i enskilda människor! En sådan predikan förstår världen idag.

Varför just nu?

Därför att världen är i nöd. Just därför att man glömt Kristi bud. Kristi revolution är det enda som kan rädda världen. Kristi revolution behöver gå såsom en ränsande vind också över folk och länder, så att Kristus blir erkänd såsom den ende Herren.

Var går vägen? Den går över ditt och mitt liv.

Vilja vi släppa till vårt liv åt Kristus — då ljusnar det.

David Melin.

KÖPMAN STURE PERSSON, VÄNERSBORG:

"Inte utifrån med en kluba, utan inifrån med ett kors."

Världen behöver mångt och mycket men vad den till syvende og sist är i behov av är en revolution, en upp och nedpävändning av sinnelagets inställning. En revolution, som försiggår i varje människas inre, "icke utifrån med en kluba, utan inifrån med ett kors." Den vränga föreställningen att jaget, om det nu representeras av mig själv, min affär eller mitt fädernesland, alltid har rätt och att det står i centrum av världsaltet, behöver ersättas med att en all-vetande, segerrik makt, en Gud, står i centrum och att människornas lycka och framtid är enbart beroende på erkännandet av detta faktum.

Och varför just nu? Därför att

för att övervinna världen. Vi som redan äro soldater i Hans armé måste gå ut på gator och torg och samla flera. Vi ha Guds stärke vilja bakom oss, och vi möta en vädjan i varje olyckligt ansikte.

Jag har under de här sista veckorna varit aktiv i "Oxfordteatret", och jag är oerhört tacksam för allt jag har lärt. Jag har sett hur naturligt och vackert ungdommar kan roa sig, och hur målmedvetet de ta sina strider. Här finnes ingen tvekan. Man säger t. ex. om en människa "om hon blir förvandlad" och blir omedelbart rättad till "när hon blir förvandlad". Jag reste en kväll över till ett stort möte i Cambridge. Den stora salen var fylld av studenter, som kommit av nyfikenhet — av behov — av olika skäl. Det var en gripande kväll — trots dessa enkla — nästan barnsliga vittnesmål, var det ingen som såg hånfyll eller överlägsen ut, under den föreslagna stilla stunden var det så underbart tyst — och när vi sjöngo Brobyggarnas sång — föll de alla in — det var en mäktig och vacker kör.

Här i Oxford ha vi haft en stor dansk afton, som verkligen var en succés. Vi gjorde verkligt läckra "smörrebröd" och visade filmen om Oxfordgruppen i Danmark samt hade även en del vittnesmål bl. a. av en f. d. kommunist samt en fransman, som arbetat bland de olyckliga i Saar. Angående arbetet inom själva "teatret" så hålles stort möte i samband med tédrickning en gång i veckan samt mindre sammankomster ett par gånger i veckan. För att inte nämna alla små privata partyn i olika college.

Det är härligt att resa hem till ett Sverige, som jag ser i ett annat ljus nu. Medan jag varit utomlands ha underbara saker skett där. Bland Ollerupsnyheterna kände jag mig värmd av upplysningen om att där voro så många svenska representanter från olika delar av vårt land.

Ni alla, som känna Guds vädjan inom Er, strid ej emot, skyn da in i vår här och hjälp vårt land fram mot lycka och endräkt!

Sverre Norborgs "En märklig världsväckelse". Den har utkommit i många upplagor både i Norge och Sverige.

En annan norsk författare, som även blivit talesman för Oxfordgruppens väckelsebudskap, är Ronald Fangen. Om den första boken efter sin omvändelse, "En kristen världsrevolution", skriver E. Blytgen-Petersen, Danmark, "Ett mänskligt dokument, ett överbevisande vittnesbörd om författarens möte med Oxford... Fangens bok är den bästa framställningen av Oxfordrörelsen, i varje fall sedd med nordiska ögon. Den kommer att bli läst av anhängare och motståndare i tusental." Hans andra bok, som kom ut till julen 1935 heter "Det nya livet" och omfattar en samling religiösa föredrag.

Den schweiziske prästen W. J. Oehler har skrivit några utomordentligt läsvärda böcker efter sitt möte med Oxfordgruppen, som även kommit ut på svenska. Den främsta är "Helig stillhet (Fruchbares Schweigen)", 10 pre-

nehåller råd och anvisningar för det personliga arbetet. "Kirkens förnyelse" — et ord til alle, som har den kær — av Emil Brunner. "Herlige Frihed" — En Bekendelse og et Vidnesbyrd — av Stuart Wood. En bok som nyligen utkommit på danska och väckt stor och berättigad uppmärksamhet är "I Gaar begyndte Livet" (Life began Yesterday). Författaren, som varit med i världskriget och där efter varit "house-master" vid en engelsk skola, är Stephen Foot. "I gaar begyndte Livet" är i särskild grad skriven för människor, som vill veta något om Oxfordgruppen, som önskar sätta sig in i dess religiösa och sociala program. Den har följande tillägg: "Denna bok är med tacksamhet och hängivenhet tillägnad den världsomspännande skara av sorglösa, vänliga, Gudsinspirerade män och kvinnor som under namnet Oxford-Gruppen bringar nytt liv till en bekymrad värld."

Thorsten Nunstedt.

Livligt efterfrågade

Oxford-gruppböcker

- JAG VAR EN HEDNING Av V. C. Kitchen 5:e tusendet. Häft 3.50, inb. 4.50.
- GUDS LEDNING — EN VERKLIGHET Av W. E. Sangster. 3:e tusendet. Häft. 2.75, inb. 3.75.
- KRISTEN FÖRNYELSE Av C. J. Hambro 5:e tusendet. Pris 1 krona.
- FÖRVANDLADE LIV Av Harold Begbie 4:e tusendet. Häft. 3.50, inb. 4.50.
- DE ARBETSLÖSA OCH KRISTUS Av W. J. Smart 3:e tusendet. Häft. 3.50, inb. 4.75.
- VART MÖTE MED OXFORDGRUPPEN Sju personliga vittnesbörd. Av läkaren Poul Ernst, stiftsprost Paul Brodersen, läkaremissionär Chr. Frimodt-Møller, direktör Gunnar Gregeresen, överstelöjtnant H. A. V. Hansen, sognepraest H. Helweg, redaktör Christian Holt. Pris 1.50. 3:e tusendet.
- LÄRJUNGASKAP I VARA DAGAR och vad det innebär Av Edward S. Woods. 3:e tusendet. Häft. 2.75, inb. 3.75.
- ANGEST Av W. J. Oehler 2:a tusendet. Pris 60 öre.

LINDBLADS FÖRLAG, UPPSALA.